

Petra Zhrůvalová

šťastní & veselé

román o mužích, o kterých ve dvaceti sníte
a ve čtyřiceti se vedle nich probudíte

Petra Zhrůvalová
šťastní & veselé

Petra Zhrůvalová

šťastní & veselé

román o mužích, o kterých ve dvaceti sníte
a ve čtyřiceti se vedle nich probudíte

© Petra Zhřivalová, 2015
Cover Photo © Shutterstock, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-212-4

1.

Kdyby se Heleny kterékoli ráno všedního dne v 6.15 někdo zeptal, co si přeje ze všeho nejvíc, bez váhání by odpověděla „spát“. Určitě by se pak trápila výčitkami svědomí, že nezmínila zdraví pro celou rodinu nebo alespoň mír pro planetu Zemi. Ale prvotní pocit, neovlivněný přemýšlením, jak by bylo správné odpovědět, volal po zaboření hlavy zpátky do polštáře a znovuupadnutí do slastného spánkového kómatu. Nejinak tomu bylo 1. prosince.

Naštěstí se jí nikdo na nic neptal, takže naučeným pohybem poslepu vypnula protivný zvuk budíku na svém mobilním telefonu a odpotácela se do koupelny. Čistila si zuby při rozsvíceném světle v chodbě. Takhle vzniklé pološero v koupelně jí bylo příjemnější a nehrozilo, že v zrcadle bude muset konfrontovat svůj odraz s vlastní představou toho, jak vypadá. I při tomto minimálním osvětlení si dokázala namlouvat na obličej make-up a nanést řasenku. Do nového dne proto mohla vkročit s přesvědčením, že stále vypadá docela obstojně na to, jak málo času jí zbývá na péči o sebe sama, a vzhledem k míře stresu, který zažívá.

Helena si lokla překapávané kávy a nechala na sebe působit její omamnou chuť. Vlastně na to, jak nenáviděla vstávání, si docela dokázala užít svůj soukromý kofeinový dýchánek. Seděla u kuchyňského barového pultu a uvědomovala si, že jí ještě nikdo jiný neuvařil tak dobrou kávu jako ona sama. S tímto vědomím si ještě dopřeje pár nerušených doušků a pak půjde říct nahoru

do dětských pokojů své nevyžádané „ahoj“, na které jí syn odpoví neartikulovaným zavrčením a dcera se otočí čelem ke zdi. Helena si povzdechla. V poslední době až příliš často vzpomíná na dobu, kdy se v noci sice téměř nevyspala, ale její děti byly roztomilými miminky, která se na maminku smála bezzubými pusinkami, kdykoli zachytila její pohled.

Opouští dům, kde na jídelním stole nechala termosku čaje a misky müsli připravené k zalití mlékem, trpělivě čekajícím vedle cukřenky. Svačiny mají Adam s Adélou přichystané na kuchyňském pultu, snad si je nezapomenou vzít.

Helena nastartovala svou služební fabii a přemýšlí, jestli o stavu jejího manželství něco vypovídá, když na manžela nečeká přichystaná snídaně, až se probudí a její místo v posteli bude prázdné. Zaplašila tíživou myšlenku, určitě je to v pořádku, naopak, tím, že Hynkovi nepodstrojuje, z něj neudělala nesvéprávného chudáka, který by byl při případné hospitalizaci manželky odkázán na pečovatelskou službu. Je schopen uvařit si kávu sám (na rozdíl od Heleny preferuje preso a je schopen hodiny studovat informace o vlivu délky pražení na výslednou chuť kávového zrna), rohlík také bezpečně vyloví ze skříňky na potraviny, kam je Helena každý den po nákupu schovává. Stejně bezproblémově najde máslo a šunku. Přesto si není jistá, jestli by mu z manželství dala jedničku. Ale to jsou úvahy obvykle následující po třetí dvojce červeného, které si dává na dýcháncích s kamarádkami, nepatřičné při pondělním ránu, a proto je rychle odežene pryč.

Bezděky začne myslet na blížící se Vánoce. Adama s Adélou musí donutit, aby napsali Ježíškovi. Samozřejmě už na něj dávno nevěří, ale ona na této dětinské formalitce trvá, snad aby uchovala poslední iluzi toho, že ještě má děti, a ne skoro dospělé lidské bytosti. Jak je zná, budou zvedat oči ke stropu a trousit poznámky o trapnosti, ale ona bude nekompromisní, možná až lehce vyděračská. Pokud nenapíšíou tradiční vánoční dopis, koupí jim něco podle svého vlastního uvážení. To na ně v posledních letech za-

bíralo. Helena se usmála. Vlastně se na ty Vánoce těší. Znamená to sice ještě větší únavu a vyčerpání než během zbytku roku, protože je nutné upéct pět druhů tradičního cukroví, vygruntovat celý dům a nakoupit dárky nejen dětem, ale také své a Hynkově rodině, protože její manžel na tohle prostě není stavěný. Ale je to čas, kdy si uvědomuje, jaké má štěstí, kdy cítí pokorný vděk za to, jak se jí dobře daří a jak je všechno dobře zařízeno.

Cesta do práce jí utekla, ani neví jak. Usedá ke svému stolu v kanceláři, zapíná počítač snad ještě dřív, než si stačí svléknout kabát. Přečte si e-maily a opráší si prezentaci na poradu, času na to má dostatek. Nestihla se ještě ani přihlásit ke svému e-mailovému účtu, když do kanceláře jak velká voda vrazil Radek, její šéf.

„Okamžitě si sbal věci, odevzdej klíče, mobil a notebook a domluv se s Ivanem, kde vyzvedne auto. Máš okamžitého padáka!“ vyštěkne na ni bez pozdravu.

„Coo... prosím?“ koktá Helena, zatímco se její mozek snaží zpracovat informaci.

Radek před ní na stůl mrsknul barevný katalog. „Víš, co tohle je?“ zní výhrůžně a Helena stále netušíce, o co se jedná, se instinktivně schoulila v židli. Opatrně vzala katalog do rukou a prolisovala ho. Ruce se jí třásly, nechápala, co by mohlo být tak strašným průšvihem, že právě dostává po deseti letech svého bezproblémového působení coby account manager okamžitého padáka. Těžko zvládala soustředit se na papíry, které měla před sebou.

„To je katalog veletrhu čokolády,“ hlesne a podívá se na Radka. Ten souhlasně kývne hlavou a stále se tváří jak bůh pomsty.

„Co je s ním?“ odváží se přejít k jádru problému a postřehne, že mu obličejem projel vítězoslavný úšklebek.

„Nevšimla sis ničeho divného, co? Bohužel ani před týdnem, když jsi to dávala do tisku. Na katalogy ses nepodívala ani předtím, než jsme je odevzdali zákazníkovi. Takže teď jsme přišli

o našeho největšího klienta a na památku mám dva tisíce nepoužitelných katalogů na křídovém papíře! Pořád nevíš, o čem je řeč? Tak podívej!“

Radek otevře katalog a ukáže prstem na inzerát výrobce čokoládových pralinek z peruánských kakaových bobů. Na místě, kde se pod reklamní fotografií standardně uvádí kontakt na firmu, je červeně velkými písmeny napsáno: „Sídlo? Horní Dolní Zadelov?“ Nápis je navíc třikrát podtržen.

Helena vytřeští oči a zbledne. Tu poznámku zná, do péděfka katalogu ji vlastnoručně vepsala. Myšlenky se jí najednou začnou v hlavě přetlačovat, takže chvilku trvá, než se jedna z nich prosadí a může být vyslovena.

„Ale já jsem to přece do tisku nedávala. Chyběly tam kontaktní údaje na Peruchocolocototo. Lukáš to měl doplnit, proto jsem mu to vrátila s tou poznámkou.“ Helena honem polkne vzlyk a snaží se nenápadně si utřít slzy. Radek vypadá nesmlouvavě.

„S Lukášem jsem samozřejmě mluvil. Dal ti katalog k závěrečným korekturám a ty jsi ho v téhle podobě schválila do tisku.“

„To není pravda, dala jsem mu to opravit,“ trvá na svém Helena a hlas jí přeskakuje lítostí. Jak může být šéf tak nespravedlivý?

„Heleno, nelži. Přiznej svoji chybu, ať si tě můžu aspoň trochu vážit. Lukáš mi ukázal tvůj e-mail, ve kterém jsi mu katalog poslala. Jediné, cos mu k tomu napsala, bylo: ‚Tak tady to máš.‘“ Radek je nekompromisní a Helena už nedokáže potlačovat pláč, naplno se rozvzlyká.

„Protože jsme se předtím potkali v kuchyňce, kde jsem mu to řekla. Slíbil, že to opraví, ať to pošlu, tak jsem mu to prostě poslala.“

Radek se na ni nedůvěřivě zadívá a zmizí. Po pěti vteřinách, kdy se Helena nestihne ani pořádně vysmrkat, je zpátky i s Lukášem.

„Takže, Lukáši, popiš mi, jak to bylo s tím katalogem,“ pobídne jejich pětadvacetiletého kolegu. Lukáš se tváří vzdorovitě.

„Už jsem ti to říkal – byli jsme domluvený, že Helena udělá korekturu a pak mi to pošle, abych to poslal do tiskárny. Takže když to od ní přišlo, poslal jsem to Slavičkovi do Slavprintu, mejl od ní jsi viděl.“

Lukáš se na Helenu drze zašklebí a té je na umření. Chtěla by znít sebejistě a neochvějně, vždyť ten holobrádek by mohl být její syn. Před půl rokem promoval a v praxi je bez přesně zadávaných instrukcí nepoužitelný. Ale je ochromená šokem z jeho drzosti a nespravedlnosti. Jak může šéf věřit jemu, a ne jí? Souká ze sebe slova, což ve výsledku působí, jako kdyby mňoukala.

„Tak to není, přece jsem ti říkala, ať doplníš adresu té firmy.“

Lukáš se jí podívá výsměšně do očí: „Nevím, o čem mluvíš. Jediný, co jsem od tebe dostal, byla info v mejlu, že to posíláš. Tak jsem to dal do tisku, jak bylo domluveno.“

Oba dva se dívají na Helenu a tváří se znechuceně. Helena se naplno rozpláče a už jí to ani není trapné.

„Takže nedělej scény, dej mi notebook, mobil, klíčky od auta a techničák. A taky adresu, kde parkuješ.“

Helena vzlyká a nezmůže se už ani na jediné slůvko obhajoby, poslušně plní Radkovy pokyny a není ještě ani devět hodin, když stojí venku na ulici. Hrozně ráda by zavolala někomu blízkému, aby ji podpořil. Ale nemá mobil. Po chvilce absolutního zoufalství začíná cítit úlevu, že nemá telefon, takže ani telefonní čísla na nikoho ze svých blízkých. Nemůže nikomu zavolat, tím pádem ale také nemusí nikomu vysvětlovat, že dostala padáka. Není si vlastně vůbec jistá, jestli ještě existují veřejné telefonní budky, a pokud ano, jak fungují. Další důvod, proč nikomu nevolat.

Jede metrem a plánuje si, že když je na ni svět tak hnusný, nebude dneska dělat vůbec nic. Zaleze zpátky do postele a nikdo ji odtamtud celý den nedostane. Až dospí všechny spánkové deficity nashromážděné za posledních deset let, pustí si nějaký bezva film. A dá si víno. A čokoládové pralinky. Jakmile pomyslela na čokoládu, okamžitě se jí vrátil svíravý pocit v žaludku,

byla zase zpátky u události staré dvacet minut. Prokletý katalog veletrhu čokolády! Je sama na sebe naštvaná, že už jí to zase žene slzy do očí. Aby zaplašila negativní myšlenky, začíná v duchu probírat, jak se bude v následujících dnech rozmazlovat. Objedná si pizzu, feferonkovou, a celou ji sní, do posledního drobečku! A koupí si nové džíny. Helena se zarazí. Zpotí se při představě, jak se jí po celé pizze (normálně sní polovinu a je naprosto sytá) nafoukne břicho a ona se ho snaží narvat do úzkých džínů. Steží zapíná knoflík a pneumatika se vzápětí vyvalí nad horním okrajem kalhot. V té proklatě dobře nasvícené kabině, kde je vidět každý sebenepatrnější zárodek vrásky a rozšířený pór, natož vyvalený špek. Vlastně je to blbost, kupovat džíny před Vánoci. O Vánocích každý správný Čech přibere, vlastně už to patří mezi vánoční tradice. V lednu se pak hubne. A navíc jsou pak ty výprodeje – ještě ušetří, když si džíny koupí až v únoru. Takže si bez výčitek může dát celou pizzu. A objedná si k ní italské červené víno. A asi i tiramisu. Vždyť je to jedno, stejně pak budou ty Vánoce a bude se cpát cukrovím.

Helena vystupuje z autobusu, cesta do Přílep překvapivě rychle uběhla. Stačí se vrátit dvě stě metrů od zastávky, zahrnout doprava, projít druhou ulicí vlevo a je doma. A zrealizuje svůj projekt CDP, celý den v posteli.

Helena už je na dohled jejich domu s okrovou fasádou. Zahradu lemuje dřevěný plot z neprůhledných moderních latěk, které dokonale hájí soukromí obyvatel. Proto až když stojí téměř před domem, zjistí, že Hynek z domova neodjel, nebo alespoň ne autem, jeho kia stojí zaparkovaná před garáží na stejném místě, kde ji večer nechal.

Prvním pocitem po tomto zjištění je úlek, jestli se mu něco nestalo, třeba se chtěl oholit ve vaně elektrickým strojkem a ten mu spadl do vody. A teď je mrtvý. Helena se brání představě, jak tělo jejího manžela leží v posmrtné křeči ve vychladlé vaně. Celá se rozklepe strachy. Násilím se musí přinutit k racionálnímu pří-

stupu – Hynek se ve vaně nikdy neholí. Smrt mu rozhodně nehrozí, určitě tedy ne od holicího strojku.

Možná má jenom horečku. To by vlastně vůbec nebylo špatné, kdyby trochu blouznil a nebyl by tak úplně orientovaný v realitě. Helena by se ujala role ošetřovatelky, a než by se jeho zdravotní stav natolik zlepšil a došlo by na vysvětlování toho, že se nějakou dobu nebude podílet na financování rodinných nákladů, přivykl by její něžné a pozorné péči a sám by si přál, aby zůstala v domácnosti. Což sice není její sen, ale aktuálně si nedovede představit, jak obchází konkurzy a tváří se, že je prostě ta nejlepší. Vždyť její nejoblíbenější barva je šedivá, myší kožíšek, pravá podstata Heleny. Novoroční předsevzetí, že si do šatníku pořídí nějaký barevný kousek, si už léta nedává. I džíny si kupuje antracitové, a když se hodně odváže, tak černé.

Zdivočelé myšlenky náhle zkrotnou, když zjistí, že nemůže odemknout dveře. Nejdřív se lekne, že v práci odevzdala klíče od domova a teď se dobývá do domu těmi kancelářskými. Zkontroluje svazek a podiví se, protože odemýká těmi správnými, a přesto nejde klíč do zámku zasunout. Teprve teď ji napadne, že Hynek se doma zamkl a nechal ve dveřích klíč. Zazvoní. Chvilí se nic neděje, pak slyší dupot na schodech. Hynek otevírá dveře a zatváří se šokovaně.

„Co tady děláš?“ působí opravdu zaskočeně a bezděky si přitáhne župan blíž k tělu.

„Já tady bydím.“ Helena se snaží působit důstojně, aby ustála Hynkovi bez slz převyprávět krutý začátek dne a konec kariéry. Než si v hlavě srovná, jak by to měla podat, všimne si dámských křiklavě červených kozaček na vysokém podpatku ležérně pohozených v zádveří. Hynek sleduje její pohled. Má výraz pokerového hráče: „Jak to, že nejsi v práci? A když jsi oblečená, nebyla bys tak hodná a nezajela mi koupit do lékárny něco na bolení v krku? Docela mě to skolilo, tak jsem zůstal doma.“

Helena cítí, jakkoli se Hynek tváří normálně, že je něco divně. Dotaz na práci ignoruje, přítomnost cizích kozaček se okamžitě stává otázkou číslo jedna.

„Vezmi si Strepils, jsou v lince na obvyklém místě.“ Helena se zouvá, věší kabát a pomalu stoupá po schodech nahoru. Hynek před ni skočí a začne ji vytlačovat směrem ke vchodu.

„Strepils jsou slabé, potřeboval bych něco silnějšího. Vážně mě v tom krku strašně škrábe!“

Helena se mu vyškubne.

„Ok, hned ti tam sjeďu, jenom se převleču.“

Hynek se na ni svůdně usměje: „Proč si nenecháš tohle? Moc ti to sluší.“

Lichotka by Helenu normálně potěšila, zvláště proto, že už od manžela léta žádnou neslyšela, ale nyní předtucha sílí a Helena rozhodným krokem zamíří nahoru. „Je v tom pravá vlna a kouše to.“ Jde po schodech a Hynek se jí snaží předběhnout, ale nemá šanci. Helena rozráží dveře ložnice.

Na posteli sedí slečna v červeném roláku. Helenu hned napadne, proč tlustý svetr končí kousek pod podprsenkou. Sice zvýrazní piercing nad pupíkem a dokonale rovné břicho, ale tím jsou anulovány jeho tepelné vlastnosti. Propínací minisukně odhaluje dlouhé štíhlé nohy. Slečna se překvapeně dívá na Hynka a zjevně sama nehodlá ke své přítomnosti v ložnici nic uvádět. Také Helena upře svůj nevěřící pohled na Hynka, ten působí naprosto klidně.

„Heleno, tohle je Kristýna, kolegyně z práce. Jak mi nebylo dobře, tak mi přivezla podklady na tenhle týden.“

Kristýna se nejspíše usměje a vstává, snad aby Heleně potrásla rukou. Ve tváři se jí zračí úleva, jak to Hynek pěkně vysvětlil.

„A kde jsou ty podklady?“ Helena by ráda reagovala stejně klidně a věcně jako Hynek, ale emoce jí mrzačí hlas, takže sama sobě zní jako nějaká uskrěhotaná ježibaba.

Hynek se zarazí a pak rozhodí rukama: „Prosím tě, neztrapňuj se svou pitomou žárlivostí! Snad vidíš, že jsem nemocný, ne?“

Když ti říkám, že mi Kristýna přivezla podklady, tak mi je přivezla, nevím, proč bych ti lhal. A buď tak hodná, vezmi mi v té lékárně taky prášek na hlavu, úplně mě z té tvé hysterie rozbolela.“

Helena má tak sevřený žaludek, že snad pozřel sám sebe a zůstalo jí místo něj jen prázdné místo v břišní dutině. Sbírá poslední síly k předstírání klidu: „Jak dlouho už ve firmě pracujete, Kristýno?“

Oslovená sebou škubne, pak se zadívá na Hynka a Heleně je jasné, že čeká na náповědu. Osmělí se v dalším vyptávání: „Ptám se, kdy jste nastoupila. A co tam vlastně děláte?“

Kristýna se ošije. „Nooo, ehm, tááák, no...“ vypadne z ní po dlouhých vteřinách mlčení.

Hynek opět zasáhne, tentokrát s větším podílem hněvu v hlase: „Heleno, jsi s tou žárlivostí fakt trapná. Podívej, Kristýnu jsi naprosto vyvedla z míry. Pracuje u nás asi dva měsíce a dělá asistentku. Ještě něco bych chtěla vědět?“

Hynek se tváří znechuceně. Na Helenu je toho už dneska příliš a i přes své původní předsevzetí nenechat se vyvést z míry zaječí: „Jo, chtěla bych vědět, proč ze mě děláš blbce! Asistentka ti musí nosit práci do postele? Když jsi tak strašně nemocný, proč sis nepřevzal ty záhadné papíry, které tady mimochodem nikde nejsou, dole u dveří? Proč úřaduješ v ložnici, když v přízemí máme docela prostorný obývací?“

Helena je opravdu rozhořčená a začínají se jí trást ruce. Sepne je rychle před břichem, aby to nebylo vidět. Hynek zavrtí hlavou, jakože se s ní nehodlá dál vybavovat: „Prosím tě, už jeď do té lékárny a vrať se, až se uklidníš.“

„To si piš, že vám tady nebudu zaclánět.“ Helena sebere zbytky důstojnosti a s prásknutím dveří odejde. Raději odvrátí hlavu, když míjí zrcadlo v předsíni. Tuší, že má rozmazanou řasenku, tipuje tak na pětinu obličeje. Je jí to vlastně jedno, ale vidět to nemusí. Dochází jí, že Hynek vůbec neřešil, proč je ubřečená, ačkoli stav jejího make-upu je víc než výmluvný. Evidentně ho vůbec

nezajímá, co hrozného se jí stalo. Na zastávku dojde skoro poslepu, slzy jí tak rozmazaly svět, že ho nevidí.

Vůbec netuší, kam jít, co dělat, kamarádkám zavolat nemůže. V kanceláři je přepadnout nechce, vypadá určitě příšerně a udělala by jim ostudu. Jako na potvoru téměř vzápětí přijíždí autobus, takže se musí vydat na cestu, aniž by znala cíl. Není si jistá, jestli by něco vymyslela, kdyby na něj deset patnáct minut čekala, ale tohle vynucené opuštění místa bez možnosti promyslet si konečnou destinaci považuje od pražské integrované dopravy za podpásovku.

Za necelou půlhodinu přestupuje na metro. Setrvačností, aniž by o tom přemýšlela, vystoupí na Staroměstské. Tam jí dojde, že by setrvačně mohla pokračovat až do práce, a to rozhodně nemá v úmyslu. Stáčí to přes Husovu ulici ke Karlovu mostu. Tak dlouho už tady nešla. Přitom Praha je vážně kouzelná. Přejde Karlův most a za Mosteckou věží se váhavě vydává doleva. Začíná se jí zmocňovat panika: Co bude dělat? Zahlédne kavárnu a rozhodne se promyslet si další kroky právě tam.

Vejde do omšele působící místnosti, rychle spočítá, že tam sedí pouze dva lidé. Nějaký student nebo mladý intelektuál (pozná se to podle tak pečlivě vybraného obnošeného oblečení, že je to do očí bijící) cosi čte na notebooku. Senior s krásným kloboukem položeným na stole na ni při příchodu vrhl tak nadšený a posléze zklamaný pohled, že není nejmenších pochyb, že čeká na někoho, kdo je mu velice vzácný.

Helena se opatrně usadí u stolečku v rohu místnosti. Za barovým pultem nikdo není, takže než se obsluha vynoří, aspoň si v klidu vybere z lístku položeného na stole. Sotva ho otevře, zjeví se vedle ní šedovlasý barman s vousy a dlouhým culíkem.

„Dobrý den, co vám mohu přinést?“ má příjemný hlas, který Helenu z neznámých důvodů uklidňuje.

„Překapávanou kávu asi nemáte,“ přestože očekává negativní odpověď, pokouší se o úsměv.

„Samozřejmě máme. Co vám k ní nabídnu, palačinku, štrúdl nebo jahody se šlehačkou?“ barman oplácí Heleně úsměv a ta má pocit, že z něj sálá teplo.

„Jahody se šlehačkou...“ pronese téměř s dětským úžasem. Naprosto zapoměla, že existují. A přitom je kdysi tak milovala. Sympaťák se s lehkou úklonou přemístil za bar a Helena si uvědomí, že si neobjednala vodu. Ale nevádí, přihlásí se o ni, až se barman zase objeví u jejího stolku.

Helena se bojí zůstat sama se svými myšlenkami. Mobil nemá, aby mohla napsat esemesku, proto se uchyluje ke stojanu s časopisy. Probírá se jimi a vůbec nemá chuť je otevírat. Všechny se věnují buď tématu Vánoce, což jí teď přijde skličující – nechce se ani přiblížit myšlence, jak zajistí povinnou vánoční pohodu, když má její manžel milenku. Alternativou jsou články o ženách v přechodu, což jí připadá přinejmenším stejně depresivní.

Osvobodí ji číšník, který na stůl pokládá kávu v roztomilém puntíkatém hrnečku, džbáněk s vodou, skleničku a pohár s jahodami a šlehačkou. Helenu ta kompozice nadchne, a kdyby měla mobil, snad by to i vyfotila a poprvé dala něco na facebook.

Opatrně ochutná kávu a málem zavýskne nadšením. Je výborná, snad ještě lepší, než si vaří sama. Začíná se těšit na chuťový zážitek, který skýtá kombinace kávy s lákavým pohárem. Téměř s posvátným ostychem zabořuje lžičku do kopečku šlehačky a snaží se ukrojit kousek jahody. Jahoda klade odpor a Helena musí vyvinout tlak na hranu lžičky, aby kus ovoce oddělila. Tlak je asi příliš velký: jahoda se odmrští a lžička sklouzne na stěnu poháru, ten působením Helenou vyvinuté síly neustojí a padá na stůl, směrem k ní, takže vzápětí má celý obsah na stehnu. Na šedivých kalhotách s příměsí vlny nevypadá jahoda se šlehačkovým polštářem ani trochu lákavě a Helena se rozbrečí.

Pozorný číšník je vzápětí u ní a podává jí bavlněný ubrousek. Helena je v rozpacích, neví, zda by si s ním měla očistit kalhoty nebo utřít oči. Nakonec začne u očí a pokračuje na kalhotách,

původně bílý ubrousek brzy kandiduje na důkaz o tom, zda jsou prací prášky opravdu tak výkonné a zbaví textil jakýchkoli skvrn. Potřebuje se také vysmrkat, ale to si do látky netroufá. Opatrně ho položí na stůl a šátrá v kabelce. Najde papírový kapesníček, vysmrká se, nechce troubit, takže pouze decentně, a proto se jí vůbec neuleví od pocitu plného nosu. Číšník to všechno sleduje a neopouští ho vlídný úsměv.

„Omlouvám se, opravdu se omlouvám,“ mumlá Helena a znovu si utírá nos.

„Madam, pokud jsou jahody se šlehačkou, které se přemístily na váš oděv, tak významnou katastrofou ve vašem životě, jste neskutečně šťastná žena. Mohu přinést nový pohár?“ ptá se jí a jako by se nechumelilo, uklízí spoušť na stole.

Helena rukou naznačí odmítavé gesto: „Ne děkuji, přešla mě chuť.“

Číšník přestane uklízet a upře na ni káravý pohled: „Ale no tak, přece si takovou drobností nenecháte zkazit krásný den.“

„Krásný den, to se vám povedlo,“ Helena se chce ironicky zasmát, ale vyjde jí z toho podivné zaskučení, „ráno mě vyhodili z práce a o hodinu později jsem zjistila, že manžel má milenku. Opravdu díky za takové krásné dny!“

Číšník se na ni soucitně zadívá, pak se povzbudivě usměje: „Zasloužíte si něco lepšího. Už jste psala Ježíškovi?“

„Prosím?“ Helena má pocit, že se přeslechla.

„Ideální doba něco si přát. Budou Vánoce, stačí napsat Ježíškovi, to přece ví každé malé dítě.“ Helena si není jistá, jestli na ni číšník opravdu mrkl, nebo se jí to jen zdálo. Vůbec neví, jak reagovat, a tak se rozpačitě usměje. Naštěstí číšník právě odnáší špinavé nádoby a ona nemusí nic říkat. Využije jeho nepřítomnosti a pořádně se vysmrká. Než stihne uklidit papírový kapesník, je číšník zpátky. Na stůl před ní staví panáka v krásné broušené skleničce na vyšší nožičce. Helena podle barvy tipuje portské. Pak jí podává tužku a papír s logem ka-

várny Na Rozcestí. „Pozornost podniku, aby vám ta přání šla lépe od ruky.“

Helena taktak stačí poděkovat a číšník je pryč, nyní směřuje svou pozornost na společnici pána s kloboukem, která právě do-razila. Když si od ní bere kabát, chová se k ní jak k anglické královně, až z toho starší dámě zružověla líčka a vypadá najednou mladistvě.

Helena si po krátkém zaváhání lokne ze skleničky. Není to portské, ale griotka. Tu už taky léta nepila. Vlastně neví proč, je výborná. Ostýchavě bere tužku do ruky, není si jistá, jestli se jí chce psát dopis Ježíškovi. Přece jen za těch minimálně pětatřicet let vyšla ze cviku. Podívá se na barmana a ten se v ten samý okamžik otočí na ni, střetnou se pohledem a on povzbudivě zakývá hlavou. Helena se zhluboka nadechne a jde plnit úkol.

Milý Ježíšku, přeju si...

Najednou neví jak dál. Co si vlastně přát? Aktuálně by se jí hodil nový kostýmek, napadne ji, když zavádí pohledem o obří flek po jahodách – je jí jasné, že tohle vyčistit nepůjde. Ale přece si nebude psát Ježíškovi o kostýmek. Jako dítě nenáviděla „měkké“ dárky. Kostým si koupí v povánočních slevách, stejně se na ně chystá pro džíny. Tak co si teda přát? Kosmetiku nepotřebuje, klidně by užila další parfém, ale vlastně po něm nijak netouží.

Helena se zaplétá do vzpomínek, po čem kdy toužila. Asi nejvíc ze všeho chtěla domeček pro panenky, když jí bylo jedenáct. To už na Ježíška nevěřila. Táta ho tenkrát s Mirkem vyráběli a byli na své dílo patřičně hrdí. Nikdy nezapomene na jejich natěšené obličej, když začala dárek rozbalovat. Podle velikosti krabice tipovala, že by to mohl být on, a nedočkavě trhala papír, aby se k němu rychle propracovala. Když ho uviděla, rozbřečela se. Brácha s tátou jí vyrobili dokonalou repliku kanadského srubu a muselo jim to dát strašlivou práci – dodnes si pamatuje, jak pečlivě byly kulatiny posazené k sobě. Jenomže východoněmecká napodobenina panenky Barbie přece nebude bydlet jako dřevo-

rubec, vůbec se to k ní nehodí. Měla zkažený večer nejen ona, ale i zhrzení výrobci srubu. Ještě teď je jí z toho smutno. Když si to tak vezme, kromě toho domečku vlastně nikdy nechtěla nějakou věc, spíš mívala nehmotná přání.

Nakonec jí z dopisu pro Ježíška vzniká seznam přání a snů, které v posledních dvaceti letech neuskutečnila. Přejíždí ho očima a najednou je z jeho délky rozpačitá – znamená to, že je se svým životem v zásadě spokojená, anebo byla natolik semletá povinnostmi a stereotypem, že ztratila fantazii a stala se z ní přízemní usedlá žena? Po krátkém zaváhání dopisuje přání, že chce zažívat mimořádné věci.

„Mohu ještě něco nabídnout?“ zase si nevyšmla, že se k ní barman přiblížil. Helena chce zdvořile poděkovat a poprosit o účet, a najednou se slyší, jak si objednává další griotku. Když za další hodinu kavárnu opouští, má v sobě griotek šest a požehnání barmana, že je určitě ta správná chvíle začít si plnit přání. Diskrétní barman se neptal, jaká jsou, a tak netuší, že Helena pospíchá do Paříže. Žít tam byl vždycky její sen. Se dvěma pubertáky to bude hůř realizovatelné, proto se Helena rozhodla, že to tam pojede nejdřív sama omrknout a zjistí, jaké jsou možnosti. Koneckonců mimořádné věci by doma těžko zažívala, tak chce jít osudu vstříc.

* * *

Je jí skvěle na duši, ale přece jen se jí trochu houpe žaludek, proto se rozhodla, že se do Paříže přepraví vlakem a nikoli letadlem, jak původně plánovala. Stráví příjemných patnáct hodin ve vlaku, kde se může dojit vyčurát, kdy chce, a navíc, vlaky, na rozdíl od letadel, nepadají. Prostě skvělá volba. A může si alespoň v klidu promyslet, čím v Paříži začne, plánuje v ní strávit pět dní až týden.

Místenku má v kapse, do odjezdu vlaku dvě hodiny, a tak se rozhodla, že je stráví v kavárně na Hlavním nádraží. Dá si kávu a přečte si některý z časopisů, které si koupila na cestu. Usedá

ke stolku a vychutnává si pocit vítězství nad sebou samou a vlastně nad celým světem: realizuje svůj seznam přání a zvládne to sama, ani toho Ježíška k tomu nepotřebuje. Vzápětí po této kacířské myšlence proběhne okolo jejího stolku mladý muž s kapucí přes hlavu, a než se Helena vzpomene, svírá v ruce její kabelku, kterou si položila na zem vedle židle, a pádí s ní pryč.

Helena je oproti zlodějovi ve značné nevýhodě. On má určitě o generaci mladší svaly, navíc byl nepochybně rozcvičen podobnými kousky, které předcházely krádeži její kabelky, zatímco Helena seděla, a jenom to, než vyskočí ze židle, jí zabere několik sekund, během kterých se od ní kabelka v ruce nenechavce vzdálila o dobrých padesát metrů. Navíc Helenu zbrzdí vypitá griotka, která přepnula mozek na úsporný režim a nevydoluje z něj jedinou myšlenkovou činnost ve vyšší rychlosti.

Po dalších dlouhých vteřinách se vzmůže na zoufalé pištění: „Pomoc, zloděj, ukradl mi kabelku!“

Postavu s kapucí už skoro nevidí. Ne snad proto, že by na dálku špatně viděla (v kabelce má sice brýle, ale na čtení, a stejně se snaží omezit jejich používání na kritické situace, protože si v nich připadá starší), ale kvůli slzám, které jí zalily oči. Její zpomalený mozek kupodivu rychle dokázal dál dohromady syntézu informací: v kabelce má kromě všech dokladů a klíčů od domu také platební kartu ke svému účtu. To je garance její svobody, začátku jejího nového života, přesně takového, jaký si přála žít. Hynek jí kartu ke svému účtu nedal a nepochybuje o tom, že i kdyby ji měla, zablokoval by jí přístup po první platbě pro její osobní potřebu.

Slzí a v duchu honem prosí Ježíška o odpuštění. Takhle to přece vůbec nemyslela, mohl chvilku počkat s tím božím trestem, hned by to vysvětlila.

Najednou má pocit, že asi vážně špatně vidí i na tu dálku, ale zdá se jí, že zloděj padá, pak se zvedá a utíká pryč. Kabelka se vrací zase jejím směrem, ale nese ji jiná postava. Když se při-

blíží o další metry, čímž dává Heleně čas osušit si oči, vyklube se z ní černovlasý modrooký mladík. Usmívá se na ni a podává jí kabelku.

„Jestli se nepletu, tohle ukradl vám.“

Helena nejdřív není schopna dostat ze sebe jediné slovo, jenom svou kabelku chytne a tiskne si ji na prsa. Po dlouhých vteřinách ze sebe konečně vymáčkne: „Moc vám děkuju. Jak jste to dokázal?“

Mladík se spokojeně zasměje. „Podrazil jsem mu nohy, debilovi. Nenávidím ty vysmažený čórkaře, dělať ostudu celý Praze. První kontakt, kterej cizinci mají, je s nima. Co si pak o Čechách asi myslejš?“

Helena přemýšlí o právě vyřčených slovech, ale vzhledem k aktuálně nízké schopnosti abstrakce nedokáže tvrzení zpracovat, natož na něj reagovat. Udatný zachránce její kabelky, tedy i platební karty a její svobody, po chvílce ztrácí trpělivost, úsměv mu z tváře přesto nemizí a zdvořile se loučí.

„Buďte opatrná a na shledanou.“

Otáčí se a odchází. Helena věnuje několik vteřin pozorování objemné krosny, kterou má mladík na zádech, a kytary v obalu, kterou nese v ruce, když se konečně probere: „Počkejte!“

Mladík se váhavě otáčí a Helena donutí nohy k rychlejšímu pohybu a za okamžik stojí před ním.

„Nemůžu vás na něco pozvat nebo se nějak revanšovat? Mám v tašce doklady a kartu k účtu a byla bych docela v maléru, kdybyste nezasáhl.“

Věnuje jí krásný úsměv. „Rád jsem vám pomohl. Jak jsem už řekl, nesnáším tu zlodějskou pakáž a těší mě, že jsem mohl přispět do boje proti nim.“

Helena je odhodlaná nenechat se odbýt, nebude začínat nový život s pocitem dlužníka.

„Bezva, tak to pojďme oslavit, že dneska prohráli. Co vám můžu přinést?“

Chvilku přemýšlí a pak kývne hlavou: „Vlastně máte pravdu, dobrý věci by se měly oslavovat. Tak jestli na tom trváte, dal bych si vodku.“

Helena se div nepřerazí, jak se hrne k baru splnit jeho přání. Po krátké úvaze si pro sebe objednává taky vodku. Před pár hodinami sice objevila náklonnost ke griotce, ale cítí se nějak přelazená.

Podává mu skleničku a znovu pohledem přelétne krosnu na jeho zádech.

„Tak ještě jedno velké díky a bon voyage! Já jsem Helena.“

„Tomáš. Na zdraví! A taky skoro už na šťastný a veselý!“

Helena přiblíží sklenku k ústům a zároveň se zamračí: „Vánoce mi ani nepřipomínej. Zjistila jsem, že je nesnáším.“

„To jsme dva. Takže ať to přežijem.“

Oba si loknou a rozhostí se ticho. Heleně není nepříjemné s neznámým Tomášem mlčet, ale zvědavost je silnější.

„Kam míříš?“

Tomáš se zamračí a Helena cítí, jak se stáhl a ochladl. „Do Pardubic.“

Je jí líto, proč ničí tu přátelskou pohodu mezi nimi, a protože nechápe důvod, zoufale to žehlí.

„Pardubice jsou prima. Miluju hotel u Zlaté štiky a to nemluví o perníku.“

Tomáš ji chvilku pozoruje a pak se, byť trochu v rozporu se svou vůlí, usměje: „No jestli to máš takhle hozený, tak tvůj život je krásnej a jednoduchej a já ti to upřímně závidím.“

Helena si honem lokne vodky a snaží se znít optimisticky: „Ta krásná a jednoduchá etapa mého života právě začíná. Dneska mě vyhodili z práce a načapala jsem manžela s milenkou, takže jedu do Paříže začít žít líp.“

Tomáš ji najednou pozoruje s obdivným pohledem: „Tak to jsi dobrá, já bych to nedokázal.“

Heleně přijde jeho respekt nemístný, zvláště v konfrontaci se slábnoucím odhodláním, které pociťuje, když stočí myšlenky

k plánovanému odjezdu. Zrak jí padne na kytaru a je ráda, že může nastolit docela jinou problematiku. „Jsi muzikant? Co hraješ?“

Tomáš se ošije, téma mu zjevně nevyhovuje. „Asi by se to tak dalo říct. V poslední době jsem se tím živil, hráli jsme převzaté věci,“ vysvětluje neochotně.

„A od koho jste to přebírali?“

„Od U2, měli jsme vlastně revival band.“ Tomáš se tváří neochotně a Helena by se normálně držela zpátky, ale situace dnešního dne ji samovolně nutí dělat věci jinak než obvykle. Proto bez ohledu na zachmuřený Tomášův výraz zajásá.

„Jé, víš, že jsi tomu zpěvákovi z U2 hrozně podobný?“

Tomáš se zamračí. „Fakt? To mi ještě nikdo neřek.“

Heleně na poslední chvíli dojde, že to myslel ironicky. Mámlem už se začala nahlas podívat, že to ještě nikoho nenapadlo. Najednou je v rozpacích, netuší, proč se to Tomáše dotklo, vždyť Bono Vox je objektivně krásný chlap a jí by tedy vůbec nevadilo vypadat jako on, kdyby se měla narodit jako muž. Ale Tomášovi to z nějakého, jí nepochopitelného důvodu, zjevně vadí. Helena se odmlčí a najednou je ticho mezi nimi tíživé.

Tomáš se na ni po chvíli zničeně podívá. „Bohužel i hlas máme podobný. Což je super, pokud chceš hrát donekonečna v revival bandu, ale průšvih, když máš ambice dělat vlastní muziku. Cokoli vymyslíš a jakkoli zaranžuješ, všichni v tom hledají U2 a pořád ti předhazují, jak se snažíš znít jako oni a hodnotí, jak se ti to povedlo nebo ne. Už to prostě nedávám. Radši budu originální prodavač zeleniny než kopie Bona.“

Tomáš se tváří tak osudově tragicky, že mu Helena bez váhání běží koupit další vodku. O jeho rozpoložení svědčí, že ji do sebe okamžitě naklopí.

„Mně teda přijde, že můžeš být originální i s tak výraznou podobností Bonovi. Když to tak vezmeš, tak originální byli snad jenom Adam s Evou. Každý je někomu podobný. Já bych si s tím hlavu nelámala. To je prokletí všech začínajících umělců, nejen

muzikantů, že jejich tvorbu všichni berou jako kvíz a hledají, k čemu to připodobnit. A ty máš osobní charisma, vyzařuješ jinou energii, jsi jiná generace, takže jinak koukáš na dnešní dobu, a tohle všechno tě musí odlišovat, i kdybys nechtěl.“

Helena se zarazí, sama nečekala, že vystřihne takový proslav. Myslí to upřímně, ale není si jistá, zda to Tomáš chce poslouchat. Kupodivu se tváří, že nad jejími slovy přemýšlí. Nakonec z něj vypadne pouhé: „Už mi to pojede, musím běžet. Dobře dojeď a pozdravuj Paříž! Rád jsem tě poznal a ať se ti daří!“

„Taky jsem tě ráda poznala a děkuju za pomoc! A v rámci možností si užij Vánoce.“

Navzám si s Tomášem několikrát zamávají, než jí zmizí v davu.

Helena rozvážně dopíjí zcela vystydlou kávu, kabelku drží v náruči a pro jistotu ji má ještě pověšenou na rameni. Znovu se jí honí hlavou zážitek se zlodějem a to ji utvrzuje v rozhodnutí nepouštět se do žádných neuvážených akcí. Nejspíš to bylo boží varování před ještě horší katastrofou.

Vnímá jako pokání, když jde vrátit nevyužitou jízdenku na mezinárodní express. Se strízlivou hlavou také jde a kupuje si nový mobil. Doma napíše kamarádkám a známým na facebook, jak přišla o telefon včetně kontaktů, a požádá je, aby se jí na nové číslo ozvali.

* * *

Cesta autobusem do Přílepu jí připadá příliš krátká na to, aby promyslela, jaký postoj má zaujmout k manželovi. Zda ho má vyhodit z domu, nebo jenom z ložnice. Není si jistá, jestli by zvládla rozvod, možná bude stačit, když půjdou k nějakému manželskému poradci. Dostává z toho zase depresi, situace jí připadá bezvýchodná. K rozvodu jí chybí odvaha, k pokračování v manželství chuť. Vystupuje z autobusu a připadá si jak zmoklá slepice, cítí se

potupně. Začíná pocíťovat výčitky svědomí, že chtěla strávit pět dní bez dětí a vůbec je o tom neinformovala. Najednou ji přepadne panický strach: Co jim udělá k večeři? Je sedm hodin, musí vymyslet nějakou rychlovku, určitě mají strašný hlad, chudinky její! Usilovně přemýšlí, v mrazáku má karbanátky, udělat k tomu bramborovou kaši jí zabere půl hodiny, v půl osmé by mohli mít večeři na stole. To ji částečně uklidní a přidává do kroku, aby se nezdržovala a rychle nastoupila k plotně.

Bez problémů odemyká vchodové dveře, letným pohledem zkontroluje, že červené kozačky jsou pryč. Snaživě prodýchává nervozitu, aby v klidu zvládla v přítomnosti dětí potkat Hynka a nenechala se strhnout k nějakým výčitkám. Bude dost času řešit to potom. Její děti si zasluhují klidný a pohodový domov. Nasažuje úsměv a otevírá dveře do obýváku.

„Ahoj rodino!“ snaží se znít vesele. Uprou se na ni tři zamračené páry očí. Hynek a obě jejich děti sedí u konferenčního stolku, Hynek rozvalený v křesle a děti na gauči. V papírových krabicích na stolku se válejí nedojedené okraje pizzy. Hynek ji sjede pohledem a pak se významně podívá na děti, takže Heleně je jasné, že s nimi probíral dnešní ranní scénu a dokázala si představit, že sám sebe jako viníka neoznačil. Okamžitě se jí zvedne žaludek a padá na ni nesmírná únava. Prima, večeři vařit nemusím, jdu se osprchovat a rovnou do postele, dneska nic řešit nebudu, promlouvá k sobě v duchu. Chce vyjít z obýváku a vydat se po schodech do patra, když ji zastaví Hynkova věta: „Vidíte to, děti? Maminka mě ráno ztrapní před kolegyní, že vypadám jak podpantoflák, pak na celý den zmizí a má nedostupný mobil a teď, místo aby se nám omluvila, tak se hodlá poanglicku vytrahit.“

Helenu to rozzuří doběla, to jeho pokrytectví, svatouškovský výraz, jak předstírá, že o ni měl starost! A nejvíc ze všeho ji štve, jaký je podrazák, že jejich problémy ventiluje před dětmi. Co ventiluje, on je do nich přímo zatahuje! To by Helena dětem nikdy neudělala. Mají právo být hájeny před problémy rodičů, starat se

jenom o svoje vlastní bolístky, i tak je dost složité dospívat. Při těch nejtěžších pubertálních projevech lezou Heleně na nervy, ale i tehdy pro ně má pochopení.

„Za co se mám omluvit?“ snaží se reagovat věcně a v duchu si představuje slast, až zaboří hlavu do polštáře a pohltí ji milosrdný spánek.

Hynek cítí převahu, triumfálně se podívá na děti a pak jí s úšklebkem, který má být nejspíš výrazem jeho pohrdání, odpoví: „Opravdu tě nenapadá, cos udělala špatně? To je docela smutné, nemyslíš? Když přejdu fakt, že ses ráno chovala jak pominutá, tak je asi normální se během dne ozvat, ne? Nemohl jsem se ti dovolat a děti taky ne.“

„A měli jsme hlad. Ještě že tatínek objednal pizzu,“ přisadí si Adéla a šplhounsky se na Hynka usměje. Ten málem puká pýchou, jak ho dcera obdivuje. Helena musí potlačit úsměšek. Opravdu si její manžel nevšiml, jak s ním Adéla manipuluje? Nejpozději zítra, ale pravděpodobně ještě dneska večer náhodou zavede řeč na to, že ji strašně tlačí boty a potřebovala by nové. A Hynek jí dá dva tisíce korun a nechá se objímat, jak je úžasný tatínek. Samozřejmě pak nebude zjišťovat, že si dcerka koupila úplně stejnou velikost, jako mají ty staré, takže nožička jí nevyrostla a tatínka pěkně doběhla.

Adam se tváří, že jsou všichni trapní, a nejraději by byl zalezlý sám ve svém pokoji. Asi má pocit, že se k situaci musí taky vyjádřit, aby neutrpěla jeho autorita suveréna: „Nevěděli jsme, jestli přijdeš, tak jsme pro tebe pizzu neobjednávali, ale můžeš si dát zbytky.“

Možná chtěl svým osobitým způsobem vyjádřit matce spoluúčast, ale Helenu tím dorazil. Klesla na úroveň domácího zvířete, že pro ni jsou dobré ožužlané okraje pizzy, zatímco oni si objednali každý svoji? Navíc ne dlouho potom, co snila o feferonkové!

„Kůrky si snězte, není nutné, abyste si odtrhovali od úst,“ odsekne Helena Adamovi.

Hynek cítí potřebu být pánem situace: „Myslel to dobře, nemůžeme za to, že jsi dneska tak protivná.“

„Vážně, si to ani trošku nedáváš za vinu?“ Helena už se neudrží, nesnáší scény před dětmi, ale taky před nimi nehodlá vypadat jako idiot. Tím by nejspíš přišla o zbytek jejich respektu, mají-li k ní ještě nějaký.

„Ne, opravdu nevidím žádnou příčinnou souvislost mezi mým jednáním a tvou hysterií. Možná bys měla začít brát nějaké prášky na uklidnění. Není udržitelné, aby ses takhle chovala. Nevytváříš pozitivní prostředí, a to odnášejí především děti. A přiznám se, ani mně tady není dobře.“

Helena nevěří vlastním ušima, co z toho baziliška padá za lži. Její zrak padne na děti, od kterých by, když už jsou zataženy do války, přece jen (miminálně za tisíce namazaných chlebů, uvařených čajů, svíčkových a řízků a nepočítaně tun vypraného a vyžehleného prádla) čekala alespoň nějaké zastání. Ty se ale tváří pobaveně, jako by sledovaly silvestrovskou scénku v televizi. Adéla se kření na Adama a ukazuje mu na prstech, že táta vede 1:0. Helena ztrácí poslední iluze a najednou chápe, že jestli teď nepráskne do stolu, v téhle rodině už se neprosadí. Možná přijde o všechnen respekt i tak, ale aspoň se o to pokusí.

„Dobře, když vám tak otravuju vzduch, odcházím.“ Helena se otáčí na podpatku a míří do předsíně, přitom nenápadně zkontroluje, jaký účinek její slova měla. Co vidí, ji nepotěší: Adéla mává rukou, jakože tu ubohou matku nemůže brát nikdo vážně. Adam zvedá oči ke stropu, prostě jsou všichni trapní a Helena nejtrapnější. Hynek potvrzuje její rozhodnutí odejít.

„Děti, napadlo mě, jestli byste si nedaly trochu piva. Víte, že jsem absolutně proti konzumaci alkoholu mladistvými, ale dneska výjimečně, po té pizze, bych souhlasil s tím, že si rozdělíme jednu desítku.“

Hynkovi se dostává ovací, přesně jak předjímal, a Helena bouchne dveřmi, poslední projev protestu, kterého je schopná.

Dnes podruhé vyběhne tryskovou rychlostí po schodech do ložnice. Z šatny za ní vyndává plastový kufr na kolečkách, trochu bez rozmyslu do něj hází trička, spodní prádlo, svetr, džíny, noční košili, domácí teplákovou soupravu, z koupelny přináší toaletní taštičku s kartáčkem, hřebenem, antiperspirantem a parfémem. V domě nechce strávit už ani minutu navíc a ve vymezeném čase nedala dohromady víc položek, které by mohla potřebovat. Ani na vteřinu nezapochybuje, kam se vydá. Míří do sousedních Horoměřic, kde v jednom krajním řadovém domku bydlí Martina. Jen málo věcmi si je tak jistá jako tím, že se u ní může kdykoli objevit a bude vítána. Helena je ráda, že si koupila nový mobil, alespoň si teď může zavolat taxíka a nemusí se doprošovat dětí, nedej bože Hynka, aby jí někdo půjčil svůj telefon. To by snad raději jela do Horoměřic autobusem, i když vláčet se s kufrem na stanici by nebyl žádný med. Ačkoli, v kontextu událostí dnešního dne, vlastně maličkost.

Helena zvládne snést kufr ze schodů, schválně klope přezůvkami po schodech, ale nikoho to nepřiláká, aby se šel podívat, jestli náhodou nemyslí vážně, že je opouští. Když sedí v taxíku, naplno se rozbřečí. Na dveře domku Martiny zvoní s vypětím posledních sil. Vůbec si nepřipouští, že by mohla nebýt doma, ačkoli je rozvedená a její jediný syn studuje v USA. Má štěstí, Martina otevírá. Helena místo pozdravu vybalí jádro problému:

„Odešla jsem od Hynka. Má milenku a poštává proti mně děti.“

„Je to kretén a já jsem tě před těmi dvaceti lety varovala. Jdu vyhlásit pohotovost třetího stupně, řeknu Renatě, ať sebou hodí.“

Martina Helenu popadne do jedné ruky a vtáhne ji dovnitř, v druhé třímá její kufr. Zabouchne vchodové dveře a Helena má konečně pocit, že se před tím hnusným, zlým světem ukryla do bezpečí.

Martina Heleně nařídila, aby si dala horkou koupel, než Renata dorazí, a Helena poslušně vykonala její rozkaz. Leží ve voňavé pění, a ačkoli pořád hrozí, že se kteroukoli vteřinu rozbrečí, cítí se o sto procent lépe než před půl hodinou. Noří se do voňavých chomáčků a připadá jí, jako by ji hladily tisíce drobných ručiček andělíčků strážníčků. Martina je vlastně jedním z jejích strážníčků, a Renata také, i když do záchranářských akcí se zpravidla zapojuje s menší vervou, což určitě není dáno mírou jejich přátelství, ale povahami.

Potkaly se na poděbradském gymnáziu. Martina dokázala hned první den zorganizovat seznamovací večírek v hospodě ve Velkém Zboží, na který pozvala všechny spolužáky a vybrané spolužačky, mezi které zařadila i Helenu. Ta okamžitě pochopila, proč má její sympatie – Martina ji považovala za šedou bezvýznamnou myš, která ji neohrozí v boji o přízeň spolužáků (z jejich třídy přicházeli konkrétně v úvahu dva, Jirka a Standa). Z téhož důvodu nepozvala Renatu, křehkou a útlou blondýnku s modrýma očima a ke své subtilnosti neadekvátně velkými nadrž. Martina a Helena se skamarádily hned ten první večer, kdy svorně zvracely do křoví před hospodou. S Renatou se spřátelily až na chmelu o dva roky později, když jim ukradla pracně propašovaný rum, který vypila, aby přehlušila svůj žal, že je poslední panna ve třídě. Jak se ukázalo, všem připadala tak krásná, že si nikdo netroufal pozvat ji na rande. Toto prokletí ji provázelo i dál v životě, a tak se paradoxně nejkrásnější členka jejich trojlístku vdala jako poslední a měla nejmladší děti.

Helena si vzpomněla, jak ji byly před šesti lety navštívit v porodnici, kde právě porodila své druhé dítě, sestřičku dvouletému Mikuláši. Byly celé rozněžnělé, obě v té době už měly velké děti, Helena devítiletou dceru a jedenáctiletého syna, Martina už dokonce pubertáka. Zakleपालy a vstoupily do pokoje. Renata seděla na posteli a v náručí držela krásné miminko, holčička vypadala i den po narození jak panenka, ačkoli stejně staré děti měly krás-

čité rudé obličejce a hezké připadaly jen nejbližším příbuzným. Renata zářila a vypadala nádherně, bez nadsázky by mohla být předlohou pro portrét Madony.

S dojatým úsměvem přivítala své kamarádky: „Ahoj. To jste hodné, že jste se za námi přišly podívat. Tohle je naše Andělka.“ Natočila holčičku blíž jejich směrem. Helena ji pohladila po tvářičce a podívala se na Martinu, jestli taky vnímá, jak je kouzelná. Ta však vypadala naprosto konsternovaně.

„Andělka?“ ujišťovala se u Renaty. Ta se zamilovaným úsměvem přikývla na znamení souhlasu.

„Nejdřív Mikuláš, teď Andělka. Doufám, že nebudete mít třetí dítě,“ procedila Martina, a když to Heleně došlo, přidala se k jejímu smíchu. Renaty, plné hormonů, se to natolik dotklo, že s nimi přestala mluvit a usmířily se až na Andělčiných prvních narozeninách.

Renata se sice vdala poslední, bez pochyb se ale vdala šťastně a z těch tří nejspíš nejlíp. Její manžel, bodrý Moravák, souhlasil s přestěhováním do Velké Prahy, aby řídil obchody s vínem z rodinného vinařství, ačkoli se mu nikdy nepřestalo po rodné hroudě stýskat a kdykoli mohl, do Mikulova se vracel. Svou ženu miloval, na její krásu byl náležitě pyšný a plnil každé její přání, a dokonce i když žádné neformulovala, iniciativně jí kupoval všeobecně žádané produkty. I po deseti letech manželství věřil, že když jeho žena vypadá jako oživlá panenka Barbie, určitě touží po luxusních doplňcích, jenom se mu to stydí říct. A to jako chlap, co bere manželský slib vážně a ženu si chce udržet, nemohl nechat být. Vědom si toho, že by určitě netrefil správnou velikost, omezil se výhradně na doplňky. Renata tak vlastnila rozsáhlou sbírku kabelek od Prady přes Gucciho po Louise Vuittona, aniž by měla nějaký zvláštní požitek z toho, že má designové kousky. Vlastně z toho těžily spíš Martina s Helenou, které si z jí vytvořeného fundusu luxusních doplňků půjčovaly drahocenné kousky na mimořádné příleži-

tosti, jako jsou plesy, nebo když vyrazily na operu (konkrétně na ples byly třikrát a na opeře jednou).

Renata byla stejně neprůbojná jako Helena. Martina byla ta, která nikdy neztrácela hlavu a optimismus a v jakékoli situaci si věděla rady. Pozitivní myšlení ji neopustilo ani po rozvodu s manželem, učitelem angličtiny na právnické fakultě, kde se seznámili. Dokázala se přenést přes fakt, že se manžel zamiloval do ženy o deset let starší, taktéž Američanky, která si v Praze léčila zlomené srdce psaním básní a osouložováním všeho, co se dalo. Jejím citu pro idiomy nemohla konkurovat, a tak vyklidila pole, v naprosto kamarádském duchu, aby to neublížilo jejich společnému, tehdy osmiletému, synovi Williamovi.

Teprve nyní, tváří tvář konci vlastního manželství, si Helena uvědomovala, jak silná osobnost Martina je. Williamovi staršímu dokázala přátelsky sbalit kufry a popřát hodně štěstí, když se s Gwen stěhovali do San Franciska, protože tam je přece pro umělce nejlepší klima, kam se hrabe Praha. Martina nezahořkla ani poté, co sama vychovala syna, který se po maturitě rozhodl odjet za otcem a vysokoškolský diplom získat za oceánem.

Helena si najednou připadala naprosto bídně. Je přízemní a trapná, ona Hynkovi nikdy neodpustí, že jí zničil život. Tato myšlenka znovu otevřela dveře depresi a do Heleny se dala zimnice. Koupel už nebyla příjemná, ale mrazivě nepřátelská. Honem vylezla z vany a oblékla si župan, který jí Martina půjčila. Drkotala zuby, ale i tak cítila, že koupel měla očištný účinek. I když se cítí mizerně, smyla ze sebe pocit špíny. Helena je zhroucená, zničená, ale neposkvrněná Hynkovou zradou, ona ve vraždě jejich manželství nejede, je oběť, nikoli spolupachatel, a do téhle role se nenechá vmanipulovat.

Helena se pečlivě osušila a oblékla si pohodlnou bavlněnou mikinu a tepláky. Jak příjemná změna po celodenním pobytu ve vlněném kostýmu! Už jenom absence pocitu neustálého koušání Heleně zlepší náladu. Otevře dveře do chodby a zespoda ucí-

tí příjemnou vůni pečící se uzeniny. Začichá v prostoru jako pes a snaží se identifikovat, co dobrého kamarádka chystá. Přitom si uvědomí, že od snídaně nic nejedla (ačkoli si dopřála vydatný kalorický přísun v podobě griotky a posléze vodky), a zakručí jí v břiše. Rychle seběhne dřevěné schody a vejde do obýváku, kde u jídelního stolu sedí už obě její kamarádky. Renata rychle vstává a Helenu obejmě.

„Zlato, neboj, všechno zvládneme, jsme tady s tebou. On si tě nezaslouží, dobře mu tak, že se s ním rozvedeš.“ Renata se zarazí a nejistě pohlédne na Martinu.

„Rozvede se s ním, ne?“ ujistí se tiše a pohledem se vyhne Heleně, jako by to zajistilo akustickou izolaci, která jí před dotazem uchrání.

„Tak daleko jsem ještě nepřemýšlela, ale rozhodně si nedovedu představit, že bychom spolu žili pod jednou střechou. Je to odporný hnusák,“ zaštká procitěně Helena a vysmrká se, pěkně si zatroubí, před kamarádkami se nestydí. Renata už nic neříká, jenom ji hladí po rameni. Helenu její soucit dojímá a nemá daleko do dalšího záchvatu pláče, když jí hlasitě zaškrundá v břiše.

„Vidíš, podváděl tě a ještě tě týral hladem. Měly bychom na něj podat trestní oznámení.“ Martina větu vysloví s vážnou tváří, ale poté, co Helenin žaludek znovu souhlasně zamručí, propuknou s Renatou v smích.

„Vy jste fakt pitomé, já za to nemůžu, od rána jsem nejedla,“ brání se Helena, ale pak se přidává k jejich smíchu. Směje se stejně nezadržitelně, jako před chvílí plakala, a za chvíli jí z toho začnou slzet oči. Není si jistá, jestli se smích náhodou nezměnil v pláč, ale je jí to jedno, hlavně že se jí uleví. Otírá si slzy a konečně si pořádně prohlédne, co vlastně Martina připravuje k večeři. Ani si neuvědomila, jak strašlivý má hlad.

Stůl je prostřený, v ošatce je nakrájený chleba, v misce okurky, v další beraní rohy. Také obří demižon s vínem, jak si vzápětí všimne, další, opletený bužírkou jiné barvy, stojí za prosklenými

dveřmi venku na terase. S trochu vynuceným úsměvem (asi měla blíž k tomu pláči) se obrací na Renatu.

„Už jsem ti říkala, že tvého manžela miluju?“

„Počkej, až ochutnáš klobásy, to se zamiluješ i do tchyně!“ Renata na ni mrkne a Helena se začíná těšit na pravou domácí stravu.

„No jo, klobásy!“ vyskočí s úděsem v obličeji Martina a letí do kuchyně. Grilované dary od matky Svobodové vzápětí servíruje na čalamádu (totožný sponzor), téměř umělecky naaranžovanou na talířích. Jídlo vypadá nádherně a úžasně voní. Helena má trochu strach, že se u ní projeví Pavlovův reflex a začne slintat. Martina je naštěstí zručná a výkonná, takže se mohou pustit do jídla během několika málo vteřin. Popřejí si dobrou chuť, a ačkoli Martina určitě měla spoustu otázek ohledně Helenina pohnutého dne, klobása tak neuvěřitelně voní, že jsou odsunuty na později a všechny tři se intenzivně věnují jídlu.

„Měla jsi pravdu, teď už miluju celou tvoji rodinu,“ připouští Helena, když zapíjí klobásu svatomartinským modrým portugalem.

„Já taky! Nemůžete mi pár hektolitrů toho vína přenechat? Zamknu se s ním doma a vylezu až na jaře,“ Martina vypadá zasněně, jako by přesně po tomhle toužila.

„Bohužel, tohle jsou už zbytky. Ale máme ještě z loňska ružlandské modré a to se mimořádně vyvedlo.“

Renata zní pyšně jako pravý vinař. Za těch deset let manželství se dokonale asimilovala a je z ní pravá Moravačka, ačkoli tam strávila jen několikery prázdniny, když byly děti úplně malé. Helena přemýšlí, jestli také tak strašně podléhala vlivu Hynka a změnila se k jeho obrazu. Dospívá k závěru, že určitě ne, nepochybně je pořád tou starou Helenou, co se bojí i stínů popelnic. Hynkova suverenita a neochvějná víra v sebe sama se do ní, bohužel, ani v tom nejmenším neobtěkla. Jakkoli je v rozpoložení, kdy manželovi nepřízná ani chlup dobrý, sebekriticky si uvědomuje svoje slabiny. Kdyby byla alespoň jednou desetinou takový

suverén, jako je on, nenechala by se sebou dneska v práci tak vyjebat. Postavila by se šéfovi, donutila by proraďného Lukáše, aby přiznal svou vinu, a zjedнала by si pořádný respekt a uznání.

Ze zamyšlení ji vytrhne Martina se svými dotazy a Helena zvládne odreferovat drsný konec její kariéry, aniž by jedinkrát vzlykla.

„Teda, to je hovado ten Lukáš, měly bychom Helenu nějak pomstít!“ vykřikne Renata poté, co kamarádka dokončí svůj report.

„No vzhledem k tomu, jaký je to podrazák, můžeme být vlastně rády, že se tě zbavil takhle a ne nějak hůř,“ přemýšlí Martina nahlas.

„Prosím tě, jak by se Heleny mohl zbavit ještě hůř? Zavraždit šéfa a hodit to na ni?“ Renata vrtí nesouhlasně hlavou, podle ní Lukáš provedl podraz maximálně zákeřně.

„Mohl ji obvinít ze sexuálního obtěžování, například,“ zamračí se Martina a na nesouhlasné pohledy přítelkyň reaguje zvýšením hlasu.

„Vy to možná nevíte, ale to je dneska hit. Někoho obviníš, že harašil, on musí prokázat, že se toho nedopustil, což se mu sice povede, ale nikdy ne stoprocentně. Takže i když je z trestněprávního hlediska nevinný, z toho společenského má nenapravitelně poskrvrněnou pověst. To, že se na pracovním trhu už nechytí, ani nemusím zdůrazňovat.“

Helena si není jistá, jestli to Martina nemyslí jako žert, ale ta se tváří smrtelně vážně. Začne se tedy seriózně zabývat myšlenkou, jestli by toho byl Lukáš schopen. Vždyť je to absolutní nesmysl, chovala se k němu vždycky s generačním odstupem, až mateřsky. Ale že by rád usedl na její židli, to jí bylo celkem záhy zřejmé. Brala to jako typický rys jeho mládí, všichni dnešní absolventi VŠ si představují, že by hned měli dělat ředitele zeměkoule. Z realizace podrazu vůči její osobě ho nikdy nepodezírala, jejich vztah považovala za téměř kamarádský. Spletla se v něm tedy pořádně. Martina má vlastně pravdu. Když je to takový hajzlík, má štěstí,

že z ní udělal jenom nepozornou blbku, a ne sexuální loudilku. Představila si, jak by se po ní svezl Hynek, kdyby byla obviněna z obtěžování Lukáše. Úplně v ní zatrnulo – to by byla potupa, v kontextu manželova mimomanželského poměru likvidační. To by byl její konec. Ve sporu o získání dětí do péče by Hynek určitě použil, že je vlastně pedofilní, když vyjela po kolegovi o dvacet let mladším. Otřásla se hrůzou z téhle představy a ani ji nenapadne, že manželova Kristýnka bude zřejmě ještě mladší než Lukáš a ona by mohla argumentovat naprosto stejně.

„Tak jo, беру to, vyhodili mě z práce, ale ostuda mohla být tisíckrát větší. Takže můžu být vlastně šťastná,“ snaží se Helena přistoupit k věci pozitivně, ale pořád převažuje pocit lítosti. Chronologicky pak pokračuje v souhrnu událostí dne, jak se díky vyhazovu ocitla doma v neobvyklou dobu a načapala svého manžela s milenkou v ložnici. Kamarádky stejně jako ona odsuzují Hynkův trapný pokus udělat hysterku z Heleny, opravdový chlap by si v tuhle chvíli nasypal popel na hlavu. A tím večerem to dokonale zazdil, Helena prostě musela prásknout dveřmi.

„Zachovala ses správně!“ povzbuzuje ji Renata s úsměvem. „A co plánuješ dělat teď?“

Helena se zarazí, sama neví, kdykoli pomyslí na příští dny, má v hlavě hluché prázdno. Bezradně se podívá na Martinu.

„Já vůbec nevím, co mám dělat,“ špitne.

„Slon se jí po kouskách, nikdo ho nezdlábně na posezení celého, tak se o to taky nepokoušej. Bydlet budeš ve Willíkové pokoji. Místa je v baráku dost a alespoň tu nebudu sama. Zůstat tu můžeš, jak dlouho budeš chtít, objeví se nejdřív v létě. Dej si pár dní oraz, není nutné, aby ses hned stresovala sháněním práce. A co se týče Hynka a dětí, dopřej manželovi příležitost, ať se ukáže, jaký je vzorný taťka, a nech ho vyžrat si to. Neulehčuj mu to. Uvidíš, časem se samo ukáže, jaký máš udělat další krok.“

Martina na Helenu povzbudivě mrkne a té se hrozně uleví, kamarádka má určitě pravdu, udělá to přesně tak, jak jí radí.

Padá na ni ospalost, omluví se kamarádkám a jde si lehnout do svého nového pokoje. Jak slyší v polospánku ze zdola, Renata s Martinou povzbuzené tím výtečným vínem probírají, jestli má ještě cenu si po pětačtyřicítce nechat udělat nová prsa. Helena o tom nikdy nepřemýšlela, asi je opravdu mimo a ve svém životě potřebuje změnu. Otázku, zda jsou onou potřebnou změnou právě silikonky, nestihne uzavřít, protože usíná.

2.

Budí se pozdě ráno, slunce prosvítá skrz žaluzie. Zachumlá se do peřin, které krásně voní – Martina používá jinou aviváž než ona a Helena ji intenzivně vnímá. Povlečení je flanelové, měkounké, úplně cítí, jak ji objímá a hladí. Je to naprostá slast. Po rozvodu si možná nebude hledat nového chlapa, ale koupí si flanelové povlečení a zeptá se Martiny, co to je za aviváž.

Když se dostatečně vyobjímá s peřinami, sejde dolů do jídelny. Dům působí tiše a prázdně. Na stole leží vzkaz od Martiny, že jela k soudu do Ústí nad Labem, přijede večer a Helena má dovoleno v domě cokoli vyvádět, pokud je to legální a nevede to k poškození zdraví nebo majetku. Kdyby se jí chtělo vymyslet a uvařit večeři, nebude se hostitelka vůbec zlobit.

Helena si váhavě udělá kávu. Martina používá kapslový kávovar a latté z něj vůbec není špatné, ale překapávaná káva to není. Helena si vzpomíná na svá rána a začíná být zase rozlítostněná. Přiznává si, že by dala cokoli za to, kdyby se včerejšek nestal. Tedy padáka v práci by zvládla, ale rozpad rodiny je něco, co si nepřipouštěla ani v rámci nočních můr. U nich v rodině se nikdy nikdo nerozvedl, ty drobné krize, které nutně musí nastat v každém déletrvajícím svazku, všichni překonali. Helena si o sobě myslí, že je realistka. V jejich manželství byly chvíle, kdy jí zrovna nebylo do zpěvu, ale brala to jako spodní oblouk sinusoidy, po které zánitě zase přijde vzestup. Celých těch dvacet let jejich manžel-

ství si myslela, že Hynek to vnímá stejně. A najednou ji takhle zradil. Helena cítí, jak jí vráží ten pomyslný nůž do srdce. Jak jen mohl zahodit dvacet let společného života? Jejich plány? Jejich společné vzpomínky? Helenu přemáhá pláč, ale má vůli nestrávit zbytek života (což ještě může být nějaký ten pátek, u nich v rodině jsou všichni dlouhověcí) truchlením po tom kurevníkovi. Smysl pro disciplínu je dalším z jejích nejvýraznějších povahových rysů, vždyť díky němu se dokázala prosadit vedle průbojnějších spolužáků a později kolegů. Proto si povoluje půl hodiny plakat, a pak bude dělat něco užitečnějšího. Pro jistotu si na svém novém mobilu nastaví budíka.

Do pláče dává veškeré emoce, cítí, jak ji to fyzicky vyčerpává, ale zároveň přináší úlevu. Ventilování smutku se zcela poddává. Když začne budík pípat, vysmrká se, ještě několikrát vzlykne, ale pak spořádaně zamíří do koupelny, aby si opláchla obličej studenou vodou.

V duchu si rekapituluje úkoly pro tento den, aby přepnula mozek z lítostivého modu na funkční: měla by nakoupit, aby bylo z čeho uvařit dobrou večeři. Ví, že kamarádka coby advokátka, válečnice na severu Čech za svého klienta, tenhle návrh přednesla hlavně proto, aby pro ni vymyslela program. Zнала ji opravdu dobře, a tak to snadno zanalyzovala. Ale Helena se bude cítit o hodně líp, když si svůj pobyt u Martiny tak trochu zaslouží v podobě teplé večeře po náročném dni. A program taky potřebuje, v tom s kamarádkou souhlasí.

Do Lidlu to má deset patnáct minut podle tempa, které nasadí. Rozhodně nespěchá, je ráda, že má naplánovanou činnost. Prochází ulicí plnou řadových domů, stejných, v jakém našla dočasný azyl, a honem odhání vzpomínku, která by ji přiměla k pláči nad povolený časový limit. Jejich dům v Přílepech stojí v hodně podobné čtvrti. Bude v něm vůbec ještě někdy bydlet? Jak to vůbec může dopadnout s majetkovým vyrovnáním v rámci rozvodu?

Helena mrká, aby vypudila slzy z očí. A rychle se snaží myslet na něco, co ji přivede na jiné, veselejší myšlenky. Jenže co by to mělo být? Když se rozhlédne po ulici, kterou prochází, vidí ozdobené stromky na zahradě, vánoční věnce na dveřích, svícny v oknech, dokonce jednoho Santa Clause s pytlek na zádech lezoucího na balkon. Jak tohle všechno může na člověka, kterému se právě rozpadla rodina a netuší, kde a jak stráví Vánoce, působit vesele?

Helena vejde do obchodu a má pocit, že je Armstrong, který právě vkročil na Měsíc. Pohybuje se po ploše supermarketu a necítí zemskou gravitaci, pluje mezi regály, hlasy ostatních nakupujících jí připadají jako vysílané na jiné frekvenci. Zboží do vozíku nakládá intuitivně, ještě než opustila svůj azyl, rozhodla se uvařit noky se špenátem a kuřecím masem. To nasytí a zároveň je to skoro dieta. A ženy ohrožené menopauzou, jak jí utkvělo v paměti z přední stránky časopisu včera v kavárně, by měly přemýšlet o tom, co jedí, inklinují totiž k ukládání tuků v podobě pneumatiky okolo pasu.

Přejede rukou po svém břiše. Je měkké, ale rozhodně na něm není žádný významný podíl tuku. Helena mění plán a do košíku dává brambory, špek a brynzu, udělá halušky. Jsou pracnější, to znamená, že na jejich přípravu spotřebuje víc času, kterého má, nejspíš poprvé v životě, přebytek.

S nákupem se odšourá zpátky do Martininy řadovky, ale ten čas snad zaspal, je teprve jedna hodina odpoledne. Kamarádka se určitě nevrátí dřív než v šest. Helena je bezradná, posledních sedmnáct let rozhodně neřešila přemíru času a vůbec neví, jak se s tím vypořádat.

Uvaří halušky, dá si další latté a je sotva půl třetí. Helena prohlíží Martininy zásoby a rychle se rozhoduje: vyrazí podruhé do obchodu, nakoupí vše potřebné a zadělá na cukroví. Hynek určitě péct nebude a přece své děti neošídí o klasické atributy Vánoc. Vzpomínka na děti ji zase rozesmutní, a aby zahrnala lítost, nasadí při chůzi ostré tempo.

Než se Martina vrátí domů, má Helena upečené perníčky a zaděláno na další čtyři druhy cukroví. Její dočasná paní domácí hýří energií, soudní spor vyhrála.

„Ty halušky jsou famózní! Takhle dobré jsem snad nejedla ani v kolibě! Počkej, dáme si k nim panáčka meruňkovice, Renata ji včera zapoměla servírovat, někde ji tu nechala.“ Martina proběhne všemi kouty své malé kuchyně za půl minuty, vzápětí s vítězoslavným úsměvem nalévá do starožitných panáků tekutinu, která na dálku voní po meruňkách.

„Tak na kuchařku! Ať už je teď všechno jenom dobré!“ Helena si s ní připije a asi se tváří podivně, protože se na ni Martina zkoumavě zadívá a pak začne hlubším hlasem plánovat.

„Mám takovou prosbičku, když teď nejsi tak pracovně vytížená. Nepomohla bys mi s vánoční sbírkou na chrty?“

Heleně v krku málem zaskočí padesátiprocentní lihovina a zakucká se.

„Děláš sbírku na šetřílky, aby měli hezké Vánoce?“ opravdu nechápe, do čeho se její aktivní kamarádka zase pustila.

Martina se zachechtá. „Ale ne. Myslím opravdové chrty, psy.“ Její výraz náhle zvažní. „Dělám právní servis, smlouvy a tak, jedné maličké neziskovce, co zachraňuje vysloužilé chrty z Irska. A zoufale jim chybějí peníze. Přemýšleli jsme o nějaké benefici, ale všichni pracují a dělají to ve volném čase, takže se to zatím nedaří realizovat, navíc tohle chce profíka. A ty máš jak čas, tak znalosti a schopnosti. Jsi prostě úplný chrtí ježíšek.“

Helena vůbec nerozumí, o co jí jde. Martina jim nalévá dalšího panáka a vysvětluje.

„V Irsku jsou chrtí závody populárnější snad víc než koňské. Ale ti psi jsou schopní závodit tři čtyři roky. A pak se jich majitelé bez milosti zbavují, i když jim vydělali miliony. Uspávací injekce je pro většinu z nich nenaplněný ideál, jejich konce jsou opravdu brutální. A *Chrtí penze*, ta organizace, které pomáhám, se snaží aspoň pár chrtů zachránit a převést je k nám, kde pro

ně hledá adoptivní rodiny. Během těch pěti let, co existuje, už do českých rodin umístili skoro dvě stě psů.“ Martina zní pyšně a Helena zpracovává nové informace. „A kolik chrtů ročně v Irsku doslouží?“

„Jsou to řádově tisíce,“ zachmuří se Martina.

„A vy jich zachráníte čtyřicet za rok? Má to cenu?“ přemýšlí nahlas Helena. Kamarádka se na ni přísně podívá.

„Představ si, že se k moci dostane nějaký šílený diktátor a rozhodne, že vyvraždí všechny obyvatele z Horoměřic. A nějaká organizace přijde s tím, že je schopná tebe a tvoje děti zachránit. Taky bys jí řekla, že to nemá cenu?“

Heleně se sevře žaludek. Nastíněný scénář si samozřejmě okamžitě představila a udělalo se jí nevolno, jak intenzivní úzkost pocítila. Možná na ni působí, že už dvacet čtyři hodin neviděla svoje děti a nemá o nich žádné zprávy. Párkrát se zhluboka nadechne, snad zažene iracionální obavy.

„Promiň, máš pravdu. Takže kdy a kde by se měla ta benefice odehrát? Počítám, že cílem je seznámit veřejnost s problematikou vysloužilých dostihových chrtů v Irsku, popsat činnost vaší organizace a vybrat peníze na psy.“

Martina se zatváří spokojeně. „Já věděla, že potřebujem profíka! Máš volnou ruku, termín a místo si určí sama. Cíle jsi pochopila, vstupní kapitál je nula, sponzory potřebujem' na všechno.“

Helena v duchu začíná rozebírat úkol, s největší pravděpodobností je to šílenost, před Vánoci jsou všechna lukrativní prostranství komerčně pronajata, vypadá to na naprostou utopii, ale je to úkol a ona nemůže kamarádku zklamat. Pustí se do toho zítra, teď si dá ještě jednoho panáčka té výborné meruňkovice, aby se jí dobře spalo a nemusela se zaobírat možnými nebezpečími, která hrozí jejím dětem. Po třech panáčcích se jí možná bude spát ještě líp.

3.

Helena se budí do flanelového objetí a avivážového polibku a cítí se překvapivě plná energie, i když hlava ji při prudším pohybu bolí (těch panáčků bylo v tom nevinně vyhlížejícím malém demižonku víc), ale to nebrání její nečekané vitalitě. Vyráží do sprchy, snídá latté a k tomu chce ochutnat včerejší perníčky. Poté, co si málem vyláme zuby, si pokorně maže krajíc chleba a nechápe, protože její perníčky jsou přece vždycky *hned měkké!*

Usedá k notebooku, který jí Martina k plnění úkolu zapůjčila. Najednou vůbec netuší, čím začít. Rozhodne se, že si to promyslí při pečení cukroví, musí zpracovat připravené těsto. Vrací se do kuchyně, rozpaluje troubu, vykrajuje linecké. Když je hotovo, bere z ledničky další těsto a pokračuje v pečení.

O čtyři hodiny později sedí opět u notebooku a začíná být zoufalá. Žádný nápad nemá, bojí se, že zklame kamarádku, její sebeúcta je na nule. Možná by se měla Radkovi omluvit, v tom zkaženém katalogu sice jede nevinně, ale jak je vidět, marketing vůbec nezvládá, nedokáže ani zorganizovat setkání pejskařů. Možná by měla jít dělat něco jiného, vždyť i ty perníčky zkazila, nehodí se na manuální práci a v té intelektuální pohořela. Celá se z toho rozklepe, musí vstát a projít se po pokoji.

Dochází k tomu, že když má úplné okno, začne prostě úplně od začátku. Těm chrtomilům, kterým – jak zjistila – její kamarádka předsedá ve správní radě, nahodí marketingový plán.

Na internetu si vyhledá jejich webové stránky a začne studovat jejich poslání a historii. Když se zorientuje, co vlastně dělají, začíná dávat dohromady cíle a vize, od toho pak odpíchne vhodné nástroje propagace.

„Haló, kde jsi?“ Helena sebou cukne, ani si nevšimla, že Martina už dorazila domů. Vstává od notebooku, den najednou strašně rychle uběhl.

„Krásně to tu voní, tys zase pekla? A co máme k večeři?“ Martina nasává přítomné vůně a pachy, ale není schopná rozluštit, jestli se má těšit na nějaký kuchařský výtvar svého dočasného azylanta, vzduch je prosycen nasládlou vůní vánočního cukroví.

„Dneska máme pro změnu halušky, udělala jsem jich včera nějak víc, nejsem zvyklá vařit jenom pro dvě,“ přiznává Helena a jen co to vysloví, píchne ji u srdce, uvědomí si, jak strašně jí chybějí děti a vlastně se jí stýská i po tom proradném manželovi. Honem vyskočí a jde jídlo připravit. Zbytky od včera stačí jen hodit do mikrovlnky a za dvě minuty může servírovat.

Jedí mlčky a Helena je zase odsouzena trýznit se vlastními myšlenkami.

„Nevadilo by ti, kdybich si teď na chvíli půjčila auto? Zavezla bych dětem cukroví, nejradši ho mají před Vánoci. Co se u nás nesní do Štědrého dne, tak se pak vyhazuje.“

Martina se na ni zadumaně dívá. „Samozřejmě, auto si půjč. Ale být sebou, nedělala bych to. Buď hrdá, nevnucej se jim. Kolikrát se ti za těch čtyřicet osm hodin ozvali?“

Helena se ošije. Děti jí ani neodpověděly na esemesky, které jim potajmu nafukala ještě během dámské pondělní jízdy s Renatou. Ale nechce si to připouštět. Ví, že děti prostě zkontrolovat musí, jinak neusne.

„Odvezu jim jenom to cukroví. Hned jsem zpátky.“

Martina krčí rameny a z háčku v předsíni sundává klíč od své toyoty. „Ráno jedu do Berouna, musím v osm vyrazit. Do té doby si dělej, co chceš.“

„Díky, vrátím se opravdu za chvíli.“ Helena rychle odebírá z krabice cukroví do potravinových dóz část pro Martinu. Ví, že kamarádka sama pro sebe péct nebude. Vánoční pozdrav opatrně položí na zadní sedadlo a startuje. Těší se, že za necelých deset minut uvidí děti. Necítí se vůbec trapně, jak se jí Martina snažila podsunout. Adéla s Adamem určitě ocení, že i když s nimi nebydlí, myslí na to, aby prožily vánoční svátky, jak jsou zvyklé, včetně cukroví. Nemá úplně promyšlené, jak se má chovat k Hynkovi. Asi bude nejlepší ho ignorovat. Pozdraví ho, ale tím to končí.

Toyotu zaparkuje před domem na ulici. Když odemyká branku, má pocit, že z domu je až na ulici slyšet hluk. Klíč opět nejde zasunout do zámku, Helena má nepříjemný pocit, skoro dějá vu. Ale Hynkova kia před domem není. Zkouší zvonit, nikdo neotvírá. Helena obchází dům, aby se pokusila upoutat pozornost osazenstva domu klepáním na prosklené dveře vedoucí na terasu. I přes zatažené závěsy vidí siluety postav. Je jich mnohem víc než dvě a také hluk vytváří určitě větší společnost než jen její děti. Helena začne silně bouchat na sklo, ale nikdo nereaguje. Tluče jak pomintutá a sleduje pohyb siluet. Vůbec to nevypadá, že její marnou snahu dostat se dovnitř někdo zaregistroval. Zkouší poslední možnost, dovolat se dětem na mobil. Nejdřív prozvaní Adélu, pak Adama. Telefon jí nezvedne ani jeden. Helena chvíli zvažuje, jestli děti nespí někde u kamarádů a večírek nepořádá Hynek, ale proti této variantě hovoří fakt, že neviděla jeho auto, a také hlasy, které občas proniknou až před dům, znějí hodně mladistvě. Ať je tam zamčený Hynek nebo děti, jedno je nad slunce jasnější: s Helenou už se nepočítá. Nikoho nenapadlo, že by se třeba chtěla vrátit domů, klíč zevnitř je snad nejjasnějším důkazem jejího vyautování.

Heleně začíná být zima, jak postává venku na terase. Vrací se do auta, krabici s cukrovím mrskne na sedadlo, o její obsah už se nestará. Usedá za volant a vůbec netuší, co má dělat. Přece na svoje vlastní děti nezavolá policii, i když se vsadí, že tam vevnitř nikomu ještě nebylo osmnáct, a přesto všichni popíjejí.

Ale jak to zařídit, aby si nikdo nepřivodil otravu alkoholem nebo jinou újmu, kterých Heleně během vteřiny vytanou v myslí tisíce? Nakonec se rozhoduje povolat k odpovědnosti hlavního viníka. Zavrhuje prvotní nápad zavolat mu a píše esemesku:

Nemůžu se dostat domů, děti mají mejdan. Předpokládám, že o tom víš a jsi připraven za to nést odpovědnost. H.

Se zněním není úplně spokojená, ale po deseti minutách musí uznat, že nic lepšího stejně nevymyslí, a zprávu odešle. Potupně se vrací do řadovky v Horoměřicích. Když Martina vidí, jak ukládá krabici s cukrovím zase zpátky do spíže, nic neříká a jde otevřít láhev koňaku, kterou dostala od nějakého klienta tak dávno, že si vůbec nepamatuje, kdo to byl a co pro něj dělala. Helena má tendence kontrolovat mobil, ale po dvou hodinách to vzdává a vypíná ho.

* * *

Hynek se cítí spokojeně, sex s Kristýnou ho mimořádně baví, o to víc, že nemusí vymýšlet žádné báchorky, kde se v noci zdržel. Synovi a dceři oznámil, že jede na služební cestu, a ti nepátrali, proč a kam. Helena by mu takovou lež nezbaštila, ale děti jsou, naštěstí, důvěřivé. Zítřka by je mohl vzít na večeri. Možná zase do Brasileira. Nevadí, že tam dnes míří s Kristýnou, mohl by tam jíst klidně každý den. Miluje maso a nikdy se ho nemůže přejít. Hynek se spokojeně protáhne. Teď si se svou kočíčkou dopřejí klidné intermezzo v restauraci se skvělým grilem, a až se vrátí, zase si užijí sex. Jak příjemná změna v porovnání s manželstvím. Hynek se rozhodně nehodlá rozvádět, jenom si potřebuje trochu odfrknout. Jako před dvěma lety s Magdou a před pěti s Alenou. Je přesvědčen, že i tenhle nemanželský, vlastně kromě toho sexu nevinný vztah před Helenou utají. Budou Vánoce, jeho žena lpí na tradicích a nevydrží trucovat, pokud by tím ohrozila průběh

svátků. Během několika dnů se určitě s omluvou vrátí, musí si rychle užít, dokud je to beztravné. Děti jsou na jeho straně, snadno ji udrží v poloze hysterky, která dělá z komára velblouda a bezdůvodně žárlí. Jeho příjemné rozjímaní naruší zapípání esemesky. Hynek si ji musí přečíst dvakrát, aby se přeorientoval na realitu.

„Do prdele, já je zabiju!“ zařve nahlas.

„Děje se něco?“ jeho výkřik přiláká Kristýnu, která dokončovala zkrášlovací proces v koupelně. Je jenom ve spodním prádle, ale již dokonale nalíčená a učesaná a vypadá prostě božsky. Hynek jenom polkne.

„Miláčku, je mi to strašně líto, doma je nějaký problém. Musím okamžitě za dětmi. I když už jsou velké, teď mě potřebují.“

Kristýna zklamaně protáhne obličej: „A nemůžeš napsat té své skoro exmanželce, ať se taky stará? Co to je vůbec za ženskou, že opustí svoje děti? Normální máma by se odstěhovala od manžela, ale vzala je s sebou, ne?“

Hynek vlastně taky nechápe, jak to, že Helena práskla dveřmi a nechala mu děti na krku. Nikdy by to do ní neřekl, ale svoje pocity a plány ohledně rodinného života s Kristýnou detailně sdílet nehodlá.

„No je divná, vždyť víš. Ale nemůžu dopustit, aby tím děti trpěly, i když přijdu o večeři s tebou, na kterou jsem se tolik těšil. Vypadáš naprosto nádherně.“

Kristýna bojuje s rozporuplnými emocemi. Lichotka ji těší, překažený naplánovaný večer ji štve. Nakonec rezignuje, přistoupí k Hynkovi a obejmě ho.

„Bude se mi strašně stýskat. Nemůžeš se pak vrátit ke mně? Na večeři kašlu, ale těšila jsem se, že budeme spolu.“

Hynek si najednou připadá jako námořník na Odysseově lodi, když pluli mezi Skyllou a Charybdou. Jasně že Odysseovi se nic nestane, hlavní hrdina přežije všechno, ale prostý člen posádky umře dřív nebo později. Teď si vybrat, co je lepší, smrt zprava nebo zleva. Převládne mýtů prostý pragmatismus.

„Zjistím, co se doma děje, a ozvu se.“

Kristýna ho začne líbat a Hynek má dost práce sám se sebou, aby se od ní dokázal odpoutat. Vypadá prostě bezkonkurenčně sexy. Snad se mu podaří z domova v noci zase zmizet.

Praha je naštěstí průjezdná, ze Žižkova je v Přílepech za půl hodiny. Parkuje před domem a opakuje Helenin neúspěšný pokus odemknout vchodové dveře. To, že je klíč ve dveřích, ho našťve, takže se opře o zvonek. Ani po pěti minutách zvonění se nic neděje. Přes dveře Hynek slyší dunivou hudbu a je mu jasné, že ho nemůžou slyšet. Najednou ucítí cigaretový kouř. Jako slídící pes jde po čichu a dostane se na terasu, kde právě kouří pár nikotinu lačných puberťáků, mezi kterými rozpoznává i Adélu. Přiblíží se k nim na dva metry, aniž by si ho někdo všiml, mládež se evidentně dobře baví. První ho zmerčí právě jeho dcera. Rozkouřenou cigaretu honem strčí za záda.

„Co tady děláš? Neříkal jsi, že se vrátíš až zítra?“ Hynek nechápe, jak dcera, přistižena při téměř nezákonné činnosti (určitě je nezákonné v patnácti letech kouřit, tím si je jistý, i když právník není), dokáže znít tak vyčítavě, málem si připadá opravdu jak zrádce. Tím tónem mu asi připomněla Helenu a tím ho paralyzovala, jinak si nedokáže vysvětlit, proč ji z pozice své otcovské autority nezpraží.

Chvilku na sebe koukají, i přes jeho dočasnou neschopnost akce mu neuniklo, že dcera opatrně vyhodila cigaretu do buxusu, který se Helena marně snaží přimět ke kulovitému tvaru. Další evidentně nezletilí účastníci dýchánku na terase nemají tolik času nebo odvahy, aby se zdržovali sledováním konfrontace dcery s otcem.

„Ádi, tak páčko zítra ve škole. Je po mejdanu, tak mizíme,“ má jediná dívka mezi přítomnými (asi spolužáky) koule na to, aby jeho dceru účastně poklepala po rameni a Hynkovi se podívala do očí.

„Na shledanou pane Hronku,“ dokáže se na něj i usmát, ačkoli Hynek si není jistý, jestli to nebyl spíš úsměšek.

„Sbohem,“ odsekne jí proto preventivně, aby si nemyslela, že je senilní a od reality odtržený stařec. Spolužačka se ještě jednou ohlédne po Adéle, která jí mává, a mizí za spolužáky do domu. V obýváku uvnitř zahlédne Hynek hemžení a šum. I nekuřácká část společnosti asi vyklízí bojiště.

„S tebou si to vyřídím později. Plav domů, ať nenastydneš,“ nařídí Adéle a zamíří s ní přes obývací před vchodové dveře. Nechce – jak to asi z pohledu prchající mládeže vypadá – zkontrolovat, kdo u nich vlastně byl na návštěvě. Hynek je ve své podstatě dobře vychovaný a pořádkumilovný muž a do domu chce vstoupit právě tudy, v předsíni, kde má přezůvky. Ke dveřím se spíše loudá, aby dal kamarádům svých dětí náskok a nemusel se s nimi potkat. Až na tři opozdilé kousky se to většinou podaří. Hynek dosedne na lavici v předsíni a připadá mu, že mu na krk dopadla tíha celého světa. Místo aby teď rozmazloval své chuťové buňky novozélandským jehněčím, musí dát do latě svoje děti, a přitom, a to je klíčové, nesmí ztratit jejich přízeň. Ve finální konfrontaci s Helenou ji bude potřebovat jako sůl. Přemýšlí, jak to navléct, a rozvážně vstupuje do obýváku, kde Adéla s Adamem kmitají, aby honem dali nábytek na původní místa a špinavé skleničky do myčky. Hynek se snadno dovtipí, že překazil taneční večírek.

Adéla i Adam si ho pátravě prohlížejí. Hynek má pocit, že se na něj i trochu mračí. Chápe generační posun, dnešní vztah dětí k rodičům je určitě někde jinde, než měl on k mamince a tatínkovi, ale tohle mu připadá i na dnešní liberální pojetí výchovy moc. On je přece v právu, děti rozhodně žádný večírek povolený neměly, o cigaretách (a jistě i alkoholu) nemluvě.

Nadechuje se, aby je pěkně usadil do patričních mezí, když po něm šlehne vražedným pohledem Adéla.

„Než nám připomeň nějaké zásadní morální poučení, můžeš nám prozradit, od koho máš ten cucflek na krku?“

Hynek by hrozně rád udržel image neomylného a ctěného otce, ale fakt, že vůbec netuší, jestli má na těle skutečně otisk vášnivě-

ho setkání s Kristýnou, ho značně znejistí. Snaží se rychle přijít na způsob, jak Adélu co nejdůstojněji odpálkovat a nenechat se vyvést z míry, ale zmůže se jen na mantru rodičů-poraženců.

„Nebud' drzá. Padejte oba do postele a zítra si promluvíme. A to mi věřte, že si to za rámeček nedáte!“

Hynek je překvapen, že jeho vlastní potomci dokážou i pouhým držením těla vyjádřit, jak hluboce jím a jeho chabým pokusem o sebeobranu pohrdají. Jako by toho nebylo dost, Adéla se ve dveřích otočí a plačtivým tónem pronese.

„A kde je vůbec maminka? Mám o ni strach, nestalo se jí něco?“

Hynek nedokáže okamžitě reagovat a Adéla to vyhodnotí tak, že nepochopil její zdrcující obavy, tak pro jistotu zavzlyká, aby i ten tupý otec pochopil, že její citlivá duše je opravdu, ale opravdu vyděšená a on to navíc totálně zazdil. Hynek si odkašle, ale získá tím maximálně dvě vteřiny.

„Maminka je naprosto v pořádku, dneska jsme spolu komu-kovali.“

Hynek nepřipouští žádné dotazy a podaří se mu vypudit potomky nahoru do patra. Hned co za nimi klapnou dveře, vrhá se do koupelny a zkoumá svůj krk. Málem zakleje nahlas. Adéla si nevymýšlela, na krku má nepřehlédnutelný cucflek. Rázem se ho zmocní zlost na Kristýnu, ta holka je fakt úplně blbá. Asi jí uniklo, že mu je čtyřicet pět a v tomhle věku je modřina na krku krajně trapná. Do práce bude muset jít se šálou kolem krku a předstírat nachlazení. A navíc, Helena to nesmí vidět, tím by byl zmařen jeho plán, jak se z překérní situace vylhat. Musí oddálit její návrat domů, dokud mu ta šílenost z kůže nezmizí. Hynek uklidní sám sebe a v téměř dobré náladě jde spát. To, že slíbil zavolat v Kristýně, zazdil v okamžiku, kdy se za ním zabouchly vchodové dveře.

4.

Helena v rozporu s Hynkovým tvrzením v pořádku není. V noci se několikrát probudila, pak nemohla usnout a trápily ji obavy, jestli se děti neopily, v deliriu nepodpálily dům a neuhorely tam. K ránu jí dojde, že policie by určitě informovala Hynka, ten nepochybně ví, kde našla azyl, a tak by se k ní zpráva o tragédii dostala, kdyby si snad smazal její telefonní číslo, ze kterého mu psala. Zapnula mobil už o půlnoci, žádné telefonáty, žádné esemesky. Všechno je určitě ok, vždyť policie by si v databázi mobilního operátora snadno našla její aktuální číslo, kdyby se Hynek nechtěl obtěžovat přijet jí sdělit hororové události. Přesto usnula až v půl páté. Budí se s pocitem strašné kocoviny, ačkoli včera večer vypila jediného panáka toho skvělého koňaku.

Dnešní ráno je nějaké jiné – Helena si uvědomí, že necítí tu příjemnou aviváž. Dojde jí, že už se tu natolik zabydlela, že ji přestala vnímat. To jí na dobré náladě nepřidá. Už se stala inventářem Martinina domu a skoro aby začala přemýšlet, kam se uchýlí v červenci, až bude muset pokoj vrátit Willíkovi.

Dává si latté a do toho ještě vlije jedno presko, ale ani to ji nedokáže nakopnout. S pocitem zmlácenosti usedá k notebooku a poslušně plní dnešní pracovní plán – najít vhodný prostor pro chrtí benefiči.

Obvolá všechny městské části a všude dopadne podle svého předpokladu – volá v tu nejhorší možnou dobu, všechny mys-

litelné prostory už zabraly školní besídky, charitativní koncerty a podobné tradiční události. Navíc mnoho pražských obvodů bojuje se všudypřítomnými psími výkaly a poslední, co by chtěly podporovat, jsou sešlosti psích fanoušků, takže neuvolní ani park nebo jinou příhodnou městskou zeleň.

Helena zaboří hlavu do dlaní, přitom si ještě zvládne namotávat ukazováčkem pravé ruky pramen vlasů. Poté, co z něj vytvoří nerozčesatelný dread, ji napadne, jaké zelené plochy jsou v zimním období plonkové a byly by příhodným místem pro benefici – kempy! S novou energií se vrhá do vod internetu a surfuje s mladistvým elánem. Soustřeďuje se na ta zařízení, která umožňují pobyt se psem a nabízejí pouze místa pro stany nebo karavany, nikoli alternativní ubytování v budově. Tak bude mít jistotu, že majitelé nebudou protipsovsky naladěni a zároveň že budou opravdu mimo sezonu a jakékoli využití prostor pro ně bude atraktivní.

Uspěje při druhém pokusu. Kemp je situovaný na jednom z pražských ostrovů docela dobře dostupných z centra. Majitel je naprosto spokojený s příslibem zisku z bufetu, který pro tuto příležitost otevře, protože jinak jeho provozní doba začíná až v červnu.

Helena si s ním domlouvá osobní schůzku na zítřek a posílá mu do telefonu vzdušné polibky. To nemůže vidět, přesto zní polichoceně a s neskrývaným nadšením se s ní loučí.

Helena ve svém seznamu s obrovskou úlevou odškrtnutá položku PROSTOR, a než se vrhne na následující, SPONZOŘI, dovolí si krátkou oslavnou pauzu v podobě latté. Vychutnává si ho a připadá si najednou docela dobře. Po polknutí posledního doušku usedá disciplinovaně zase zpátky k notebooku. Už včera si vytipovala vhodné sponzory, výrobce produktů pro psy, takže bere jednu firmu po druhé. S každým dalším telefonátem klesá křivka její nálady níž k ose x. Než ji protne a odstartuje záporné hodnoty, zkusí ještě výrobce superprémiového krmiva ze Švéd-

ska, respektive jeho české obchodní zastoupení. Je připravena, že podesáté uslyší tu samou repliku, že se žádostí o sponzoring si měla vzpomenout dřív, už jsou domluveni s tím a tím psím útlukem, že tam povezou vánoční výslužku pro pejsky.

„Brož, Hundmat. Co pro vás mohu udělat?“

Helena je ráda, že Brož jde rovnou k jádru věci a další neúspěšný telefonát se alespoň neprotáhne.

„Hronková, *Chrtí penze*. Mohl byste podpořit benefiční akci na záchranu vysloužilých chrtích závodníků?“

Brož se, podle Heleny, vyloženě neuroticky zasměje: „Blíží se Vánoce, tak si asi všichni myslíte, že jsme Ježíšek a budeme všem opuštěným pejskům sypat a sypat, ne? Víte, kolik vás už volalo a snaží se z nás v rámci Vánoc vymámit sponzorství? Dneska jste desátá, a to jenom dneska! A nesnažte se mě těmi svátky pohody vydírat, už jsme vyčerpali kvóty na dobročinnost in kind i in cash.“ Brož zní téměř triumfálně, jako by Helena chtěla nějaký prospěch pro sebe a on ji přistihl při podvodu. To je asi poslední kapka, kterou přetekl její pohár zoufalství.

„Víte co, mně je to úplně šumák. Narvěte si ty své supergranule, komu a kam chcete. Nenávidím Vánoce, nenávidím psy a nenávidím benefice! Jenomže mě vyrazili z práce, manžel si našel milenkku, tak abych se totálně nezbláznila, kamarádka mi nastrčila tuhle chrtí dobročinnost. V životě jsem chrtka neviděla a klidně se bez toho obejdu. A vás ani vaše granule taky vidět nemusím!“ Helena se chystá položit telefon dřív, než to udělá Brož. Jako by za to byly body, které rozhodnou o jejich vzájemném skóre.

Brož se k jejímu překvapení začne do telefonu chechtat: „Teda takhle originální žádost o podporu mi ještě nikdo nepřednesl.“ Brož se smíchem úplně dusí, Helena je najednou rozpačitá. Drží v ruce telefon a nemá sílu zmáčknout příslušné tlačítko, které by ji od podivného bublavého zvuku odstříhlo.

„Nesnášíte psy a Vánoce, to je fakt dobrý fór,“ Brož nepřestává bublat, Helena krčí rameny, i když to on nemůže vidět. No prostě

to tak má, Vánoce ji stresují a ke psům nikdy blízko neměla a nechápe, proč někdo tahle uštěkaná stvoření staví málem na roveň lidí. To říkat asi neměla, ale co, vždyť by jim stejně nic nedali.

„Jste tam ještě?“ Brož se už jenom uchechtává.

„Ano, jsem tady.“ Helena neskrývá rozpaky, že hovor neukončil, objektivně není jediný důvod, proč by spolu měli dál komunikovat.

„Takže vy chcete sponzorovat nějakou vánoční benefici?“ Brož se snaží normálně mluvit, ale občas mu do slova pronikne uchechtnutí.

„Benefici ano, vánoční tedy rozhodně ne. Osobně se postarám o to, že na ní o Vánocích nebude ani zmínka. Víte, kolik lidí pod tou adventní masáží trpí? Jak si asi myslíte, že se cítím, když se mi rozpadla rodina a teď se mám konfrontovat s tím, že je období radostných chvil s těmi nejbližšími? Na každém kroku mi to připomene nějaká reklama! Takže ne, naše benefice bude oáza, ochranné pásmo před vánočním terorem!“ Helena chtěla znít odhodlaně, představovala si, že by měla působit tak trochu jako Johanka z Arku, jdoucí proti proudu, ale připomenutí vlastní bolesti ji dohnalo a horké slzy kapou na stůl a notebook, honem si je utírá a doufá, že se jí neprosákly do hlasu. Když už není za Johanku, nemusí být alespoň za obecní plačku.

„Naprosto vám rozumím, Vánoce jsou i pro mě nejhorší období roku,“ Brož ztlumí hlas a zní najednou přátelsky. „Rodina se mi zatím nerozpadá, alespoň doufám, ale je to tak strašný stres a vypětí, že se vlastně divím. Manželka se pohádá se svojí matkou už na Dušičky, protože ji dopředu poučí, jaké dárky smí dětem koupit, a tchyni to naštvě. A pak už se to veze, hádá se i se mnou, protože nechápu, proč musí v rámci úklidu převrátit dům naruby kvůli jednomu večeru. Nemůžeme nikam na večeri, protože peče cukroví nebo myje okna. Kolik jste říkala, že byste potřebovali na tu benefici?“

Helena nikdy sponzory nesháněla a vlastně netuší, jaký se k tomu váže diplomatický protokol.

„Cokoli dáte, bude fajn.“ Rozhodne se hrát otevřenou hru, protože na sofistikované manévry nemá ani zkušenosti, ani náladu.

„Moc mi toho nezbylo, opravdu už jsme všechno rozdali. Ale nějakých deset tisíc bych ještě uvolnit mohl. Můžete se stavit, probereme to a podepíšeme smlouvu?“

Helena si není jistá, jestli to dobře chápe, ale pokračuje v nastaveném modelu být upřímná, protože není co ztratit. Rychle se podívá do notebooku na internet, kde firma sídlí.

„Můžu u vás být za hodinu. Je to ok?“

„Naprosto. Těším se, doražte.“

Helena se loučí s Brožem a měla by se asi cítit skvěle, jde to líp, než čekala, ale její pocity hlásí stav šoku. Zase si připadá jak Armstrong, když kráčí na autobus, aby se dopravila do sídla firmy ve Strašnicích.

Hundmat sídlí v novostavbě administrativní budovy, stejně jako stovka dalších firem. Helena se musí doptat na recepci, jak jejich kancelář najde. Kupodivu, ačkoli postrádá orientační smysl, zvládne labyrint hlavních a vedlejších chodeb a přesně za 78 minut od ukončení hovoru s Brožem klepe na jeho dveře.

„Pojďte dále, paní Hronková,“ Brož zní naprosto uvolněně, vstává z kožené kancelářské otočné židle a třese si s ní pravicí.

„Děkuji, že jste si na mě udělal čas. Doufám, že si také přijdete na tu naši benefici od těch příšerných Vánoc odpočinout,“ opětuje mu stisk ruky.

Brož se zeširoka usměje. „A víte, že hrozně rád? Co bude za program?“

Helena se snaží potlačit paniku. PROGRAM byla další položka na jejím seznamu, ke které se pochopitelně zatím nedostala, ten se bez finančního zajištění vymýšlí obzvláště těžko. *Jsi profík, máš místo, sponzora, klid, to dáš*, povzbuzuje se v duchu. Opětuje Brožovi úsměv.

„Určitě bude tombola.“ Brož se usmívá, ale Helena vnímá, že úsměv jde do křeče, určitě od ní čekal něco víc.

„Máte rád U2?“ improvizuje v rámci rostoucího vítězství paniky nad chladným rozumem.

„Velice, jak jste to uhodla?“ vydechne údivem Brož a Helena cítí, že její akcie zase rostou.

„Tak to se máte na co těšit. Bude taky živá hudba.“ Tváří se mnohoslibně a odpočítává minuty, kdy schůzka skončí a ona bude moct naběhnout k notebooku a nějakým zázračným způsobem dohledat kontakt na Tomáše a přemluvit ho k veřejnému vystoupení.

* * *

Helena je překvapená. Na youtube našla vystoupení Tomášovy revivalové kapely snáz, než čekala. Dokonce je tam záznam celého koncertu z nějakého klubu. Zírá v úžasu, jak Tomáš zvládá odzpívat dvouhodinový blok písní převzatých od U2, obecnostvo středně velkého klubu je z toho ve varu. Tomáš s publikem komunikuje slušnou němčinou, v angličtině zpívá bez přízvuku a Helena má pocit, že se dívá na opravdové U2 před třiceti lety. Tomášova podoba s jejich frontmanem je neskutečná. Helena by možná čekala nějaký sofistikovanější název skupiny, Du Auch ji zklamalo. Na facebooku nalézá jejich stránku, do zpráv píše po třicetiminutové úvaze:

Ahoj Tomáši, můj zachránče z hlaváku! Prosím, ozvi se mi. potřebuju pomoci se záchranou pár chrtů z Irska a nikdo lepší než ty mě nenapadá. Helena

Uvede své číslo mobilu a zprávu odesílá. A modlí se. Teď nezbývá než čekat a doufat. Dva klíčové body splnila, má prostor i sponzora na akci, ale bez programu to bude průšvih, to jí je i jako benefičnímu nováčkovi nad slunce jasnější.

5.

Sotva se Helena probudí, honem čapne po mobilu. Překvapí sama sebe, když si uvědomí, že ji nežene touha najít zprávu od dětí nebo Hynka, ale od Tomáše. Jenže telefon pro ni žádné dobré zprávy nemá, nemá pro ni totiž žádné zprávy. Povzdechne si a jde plnit bojové úkoly dnešního dne. Začínají schůzkou v kempu v deset hodin.

Pan Machatý je zarostlý obtloustlý šedesátník, to mu ale vůbec neubírá na šarmu. Od prvního momentu se k Heleně chová žoviálně. Víc než dozvědět se něco o *Chrtí penzi* a chystané benefici v jeho kempu si chce prostě pokecat. Helena je přitom na dnešní setkání mnohem lépe připravena než na včerejší návštěvu firmy se švédským jídlem pro psy. Přípravu pojala naprosto profesionálně. Od Martiny vyfasovala tištěnou výroční zprávu o činnosti *Chrtí penze* za loňský rok a večer si dokonce nachystala powerpointovou prezentaci. Skoro ji zamrzelo, že na ni vůbec nedošlo.

Pan Machatý, Vašek – jak ji donutil ho po úvodních třech větách oslovovat –, byl prostě přesně ten milovník psů, které nechápala. Jeho nejlepším kamarádem byl evidentně taktéž obtloustlý obří labrador, který jí poslintal kalhoty. Okamžitě jí bylo jasné, že se musí naladit na stejnou notu, proto psa snaživě hladila po obrovské uslintané hlavě a v duchu se kochala představou, jak si po setkání někde v bezpečí umyje ruce. Určitě načichly od smra-

du, který se od psa linul na sto honů. Vašek byl vyloženě zklamaný jejím odmítnutím pozvání na oběd, ale přijal vysvětlení, že se teď, týden před beneficí, prostě nezastaví, a rozloučili se ve velice přátelském duchu.

Helena zapadla na záchod v metru a pod studenou tekoucí vodou si drbala ruce mýdlem. Nepřišlo jí to dostatečné. Uvítala by horkou vodu, jedině tak by snad přestaly smrdět tím strašlivým psím zápachem. Pro jistotu si dá ještě několik koleček drbání, snad bude vytrvalejší než puch.

Kvůli tekoucí vodě málem přeslechla zvuk svého mobilního telefonu. Chtěla ho rychle zvednout, ale dotykový telefon na mokrou ruku nereaguje. Helena si ruku utírá do kalhot a cítí, jak látka v důsledku přijetí vlhkosti z jejích dlaní tvoří flek. Asi se měla otřít jinde než na zadku, hrozně to studí.

„Hronková,“ představí se, když přijímá hovor z neznámého čísla.

„Čus Heleno, tady Tomáš. Dostal jsem tvoji zprávu z facebooku. Kámoš, co spravuje naše stránky, mi to před chvílí přeposlal.“ Tomáš zní tak energicky a má pořád ten úžasně sametový hlas. Helena celá taje, jenom ho slyší.

Teď se zasměje zvonivým smíchem, který jí automaticky zvedne koutky úst.

„Já tě fakt žeru, prej potřebuju pomoct se záchranou chrtů z Irska. To je jako co? A jak to, že nejsi v Paříži?“

Helena se najednou cítí mladá a bezstarostná. Přesto vnímá odpovědnost, ke které se zavázala. „Paříž počká, teď potřebuju vybrat peníze na chrtý, kterých ročně umřou v Irsku tisíce ve třech až čtyřech letech jenom proto, že už nemůžou závodit.“ (Helena si v duchu gratuluje, jak pěkně se to naučila, sama sebe trochu dojíká, když to slyší.) „Pomáhám kamarádce s beneficí, je to příští týden v kempu na Vltavě v Praze, bude určitě tombola, samozřejmě informativní stánky o bývalých chrtích závodnících, a ty budeš hlavní hvězda večera.“

Tomáš chvílku mlčí a pak se rozesměje: „Řekl jsem, že na pódiu už nikdy nevlezu. Ale nevím proč, tobě prostě nemůžu odmítnout. Podrobnosti mi řekneš, na to je čas. Teď pro změnu potřebuju zachránit já.“

Helena je vážně zvědavá, co pro zlatý hřeb své benefice může udělat, a je srozuměná s tím, že ať je to, co je to, musí souhlasit.

„Já a kámoška jsme trochu v prekérce. Ožral se nám čert a do večera se nevzpamatuje, je fakt na šrot. Potřebujeme nového. Asi to není role, o které ženy sní, ale myslíš, že bys to pro mě mohla udělat?“

Helena nemá k vyřčené otázce jednoznačný postoj, ale jak se dopředu rozhodla, souhlasí. „Samozřejmě. Kostým pro mě máte?“

Tomáš se zase rozesměje, tentokrát v jeho smích zřetelně rozeznává úlevu. „Jo. Asi ne úplně sterilní, Filip v něm od včerejška pařil, ale zato opravdu pekelný.“

„To je v pohodě, já tak strašně smrdím po psovi, že trochu síry bude příjemný parfém,“ vypustí Helena automaticky z pusu a nechápe, proč to u Tomáše vyvolá salvu smíchu.

„Ty jsi fakt neskutečná. Můžeš dorazit za námi, dejme tomu ve čtyři odpoledne? V půl šesté máme první zákazníky, tak ať je to na pohodu.“ Tomáš dá Heleně adresu a ta ho ujistí, že dorazí, na minutu přesně, jinak to stejně neumí.

* * *

Helena zvoní na dveře bytu v zaprášeném domě na Palmovce. Otevírá jí Tomáš. Helena by očekávala, že jejich shledání bude rozpačité, ale Tomáš ji spontánně objímá a srdečně ji zve dál. Vše sleduje mladá slečna s tak výrazně zrzavými vlasy, že je vyloučené, aby to byla její přirozená barva. Je celá v černém a působí značně alternativně. Na Helenu se mračí. Té stačí, když zachytí jeden pohled, který Markéta věnuje Tomášovi, a je jí všechno jasné – slečna je až po uši zamilovaná. Objekt její touhy se k ní cho-

vá mile (Helena má pocit, že Tomáš je prostě milé stvoření, a tak se neumí k nikomu chovat jinak), ale s kamarádkým podtónem.

„Tady je to čertovské oblečení. Doufám, že se ho nebudeš štítit,“ Tomáš zní trochu rozpačitě, Helena proto přebírá podivnou hromadu černých svršků, je to dokonce chlupaté. Chňapne po nich energičtěji, než je její přirozenost: „Prosím tě, v klidu. Dej to sem.“

Helena se trochu rozpačitě vydá do koupelny, aby se přetransformovala v pohádkovou bytost. Přemýšlí přitom, že vlastně nikdy nezažila princeznovské období. Jako nejmladší sestra tří bratrů dědila i karnevalové masky mužského zaměření, bývala kovboj, indián nebo rytíř. Teď už to nikdy nedožene, na princeznu je stará. Zaučí se na čertovi a pak může rovnou přejít na ježibaby.

Helena se souká do plyšového overalu. Fakt je, že zrovna nevoní a Heleně se trochu zvedá žaludek. Intenzivně myslí na to, že musí přispět do koloběhu dobra. Martina pomáhá jí, ona pomáhá chrtům, chrti nepomůžou nikomu, ale ani sobě, proto jim musí pomoci taky Tomáš. A ona to teď odpracuje, a jestli je součástí její mise smrdutý kostým, dá to. Je profík. Dospělá, samostatná žena. Smrdí to teda hrozně, hospodou, zatuchlým kouřem a přepáleným tukem. Cestou si možná bude muset dát někde panáka, aby ty nebohé děti kromě toho, že je má strašit, taky nepozvracela.

Nasazuje si černou kudrnatou paruku. Vypadá v ní hrozně bledě. Vychází z koupelny, prohlíží se v zrcadle v předsíni. Ten oblek je fakt strašidelný, ale obličej k němu neseď.

„Prosím tě, nemáš nějaké černidlo?“ obrací se na Tomáše.

„No Filip se vždycky maskoval uhlím, to myslím někde máme.“ Tomáš usilovně prohrabuje batoh, ze kterého před chvílí vylovil tu čertovskou nádheru. „Tady je. Ukaž, nabarvím tě.“

Tomáš chytá Helenin obličej do rukou, jemně jí krouží kusem uhlí po tváři, dlaní si přitom přidržuje její druhou tvář. Uhlí škrábe a vůbec to není příjemné, ale Helena je odhodlaná a nehne

brvou. Tomáš se soustředí, upírá oči na její tvář, Helena má pocit, že ji jako člověka vlastně nevnímá, vidí v ní jenom toho čerta, kterého z ní musí vykřesat. Markéta má evidentně jiný názor.

„Odkud se vy dva vlastně znáte? Jste příbuzní?“ Asi chtěla znít, že je nad věcí, ale z hlasu jí číší žárlivost.

„Potkali jsme se na nádraží.“ Tomáš se na Markétu ani nepodívá, je tak soustředěný na své umělecké dílo, že z Heleniny tváře nespustí zrak.

„Na nádraží? A jak jste se jako začali bavit, vždyť jste jiná generace. Helena by mohla být tvoje matka.“ Poslední slovo Markéta schválně vypíchne, aby zdůraznila, že Helena je mezi mladými cosi nemístného, jako fosilie uprostřed zeleného ječmenu. Helenu tím popudí.

„To tedy nemohla,“ oponuje Markétě a její hlas zní trochu deformovaně, jak jí Tomáš jezdí uhlím po tváři.

„A proč ne, když jsi o generaci starší, hmm?“ Markéta má pocit, že triumfuje, nevědomky si dává ruce v bok. Helena by chtěla říct něco opravdu sofistického, ale žádný spásný nápad se nekoná, tak plácne, co jí první napadne: „Já mám totiž docela jinou DNA.“

Markéta se zarazí, zato Tomáš se začne řehtat. Přitom začne černit Heleně druhou tvář.

„Nechápu, na co mě na té benefici potřebuješ. Ty bys zajistila program sama. Představuju si něco jako Na stojáka.“

Tomáš se směje a Helena nechápe, ale v rámci svého veselí jí vrývá uhlí hlouběji do tváře, takže jí znemožní pronést jediné slovo. Tváře jí začínají pálit. Tomáš naštěstí o pár sekund později dospěje k tomu, že dílo je hotovo. Dívá se na ni pyšně, jako by skutečně byla jeho výtvozem.

„Super. Teď jsi dokonalý ďábel. Jdi se podívat.“

Helena poslušně odchází k zrcadlu. Po její bledosti není ani památky. Má černé tváře, pod stopami uhlí prosvítá červená kůže, jak při bližším ohledání zjistí, do krve odřená. Rozhodne se to

ignorovat, aby Tomáše nepřivedla do rozpaků. Ta červeň pod uhlím vypadá docela zdravě, jako by strávila týden na horách a zapomněla na krém s UV filtrem. Místo slov zachrastí řetězem, který k převleku nafasovala. Přitom přemýšlí o generační propasti mezi ní a Tomášem. Rozhodně se necítí být jako jeho matka. Nemá ambice poučovat ho o fungování světa ani z něj dělat lepšího člověka. Respektuje ho jako svéprávnou bytost a ctí jeho autoritu. Samozřejmě vnímá, že je dělí dvacet let. Na spoustu věcí nahlíží jinak, ale v mnoha s ním souzní. Něco jako starší sestra. Jo, to by šlo, gratuluje si v duchu, jak si to ujasnila. Její nejstarší bratr Mirek je o patnáct let starší a řekla by, že mají přesně ten vztah, jaký se rýsuje mezi ní a Tomášem.

„Čert je perfektní, jdem' taky na to!“ Tomáš kývne na Markétu a ta se div nepřerazí horlivostí, s jakou se souká do bílých šatů s andělskými křídly. Červené vlasy přikryje umělými blondatými kučery a rázem z ní je o deset let mladší a několik stupňů něžnější provedení dívky.

Tomáš se zahalí do mikulášského obleku, včetně bílého plnovousu. Jejich trojice je připravená vyrazit. Na ulici potkávají spoustu dalších, vzájemně se zdraví, Helena rychle odkouká, že čerti na sebe navzájem reagují vyplazováním jazyků a chřestěním řetězů. Kdyby všechno bylo tak jasné jako pekelné pozdravy! Helena se do role vžívá, chrastí o sto šest, jazyk má skoro vykloubený, jak na někoho pořád hudruje. Po obzvlášť intenzivním zdravení se trojicí jdoucí proti nim má pocit, že na ni z druhé strany chodníku někdo nepřiměřeně dlouho zírá. Když se na něj otočí, je skoro už mimo její zorný úhel, ale tělem jí projede signál, že je to někdo, koho její smysly poznaly a ani nepotřebovaly náповědu od zraku. Otáčí se za ním, ale není si jistá. Má podivný tlak v žaludku, nicméně ruku do ohně by za to nedala, že to byl on, její idol ze studentských let. Ačkoli čerta ruka v ohni nejspíš nepálí, tak možná jo, dala by ji za to do ohně, v tuhle chvíli, pod dojmem okamžiku. Heleně připadá

neskutečné, jestli je to opravdu Jarda. Přes dvacet let ho neviděla a potká ho čtyři dny po tom, co napsala na svůj seznam neuskutečněných přání, jak prokaučovala možnost říct mu, že ho na vysoké tak strašně a beznadějně milovala. Helena tak intenzivně loví vzpomínky na Jardu, že se nesoustředí na chůzi a čertovský ocas se jí zamotá mezi nohy. Padá na zem, čímž potěší Markétu, která se jí naprosto neskrývaně vysmívá. Tomáš jí džentlmensky podává ruku a pomáhá jí vstát. Helena si ani nepřipadá trapně, a když se zdraví s protijdoucím čertem, využije příležitosti a vyplázne pořádně jazyk taky na Markétu. Ta předstírá, že to nevnímá.

Helena s Tomášem a Markétou absolvují čtyři návštěvy, všechny podle stejného scénáře. Jakmile se objeví ve dveřích bytu, předškoláci, jistě za normálních okolností ukázkoví spratci, blednou a stávají se z nich vystrašené hodné děti, které plačky slibují, jak se polepší, a recitují básničky, případně falešně zpívají. Helena chrastí řetězy, Tomáš čte z pergamenu vyhrůžky a Markéta rozdává od rodičů předem vyfasovanou nadílku.

Helena se s překvapením přistihuje při tom, že je dojatá. Při pohledu na rodiče užaslé z poznání, že se jejich děti také něčeho bojí, přemýšlí, co asi dělají Adam s Adélou. Samozřejmě už léta s nimi na Mikuláše nehrají, nikdy ho vlastně ani domů nezvali, Helena s Hynkem respektovali, že domov má být pro děti místem bezpečí a nenarušovali jim ho přítomností strašidelných bytostí. Chodívali spíš na různé mikulášské besídky. Helena se noří do vzpomínek a zapomíná hudrat a pouštět hrůzu. Markéta ji musí štípnutím vrátit do reality – jak Helena pocítí na vlastní kůži, bolestivé připomenutí jí uštědřila s chutí. Naštve ji to. Před hodinou jí kázala o generačním posunu, a teď do ní dloube bez špetky respektu.

Helena zachrastí řetězy a zamumlá na děti nějakou výhrůžku. Pak si uvědomí, že je vlastně čert, pekelná proradná bytost, která si určitě s nebem hlavu neláme.

„A ty mě taky moc neštvi, blblbl,“ zachrastí řetězem a pak ho roztočí směrem k Markétě. Vidí v jejích očích úlek.

„Tss, co děláš? Já jsem anděl!“ ohradí se a ťuká si prstem na čelo. To Helenu namíchne, ona si nezačala a rozhodně ji před chvílí neštípala do ruky tak, že tam bude mít otisk minimálně týden.

„Blblbl, na to u nás nevěříme, tak si na mě radši dávej bacha, nebo tě sežeru.“ Helena má nepochopitelnou radost, že Markétu vážně zmátla. Ta najednou neví, co si má myslet a raději se schová za Tomáše-Mikuláše. Helena vidí, že pracně tlumí smích, jejich potyčka mu zjevně neunikla.

Na nebohé děti to má dramatický účinek, dávají se do zoufalého pláče. Možná si naivně myslely, že anděl je před peklem zachrání, a teď jsou svědky situace, kdy má sám namále. Heleně jich je líto, o to větší vztek má na Markétu.

„Blblbl, vy malí hříšníci, jestli mi slíbíte, že budete maminku a tatínka pěkně poslouchat, tak já tady tomu andělovi ani pířko nevyšķubnu. A vás teda taky nechám být a přijdu si vás zkontrolovat příští rok.“

Děti na Helenu zírají, k odpovědi se ale nemají. Helena si povzdychne, docela zapomněla, jak složitý materiál předškolní děti jsou.

„Tak co, můžem' se tak dohodnout? Pazouru na to?“

Děti nejistě kývají hlavičkami, Helena si potřese s jejich zpočenýma ručičkama a Markéta jim konečně může předat čokolády. Helena jim při odchodu mává, má za to, že strašení už bylo dost. Ještě že tímhle mají padla. Vyjdou před dům a Tomáš se konečně může vychechtat nahlas.

„Vy my dáváte. S váma dvěma bych chtěl dělat celý rok,“ směje se.

„Tak taky napiš Ježíškovi. Na tebe on jistě dá, jsi svatý, ne?“ Helena už se těší, až svlékne čertovský kostým, který ji začíná kousat a škrábat. Tomáš se směje ještě hlasitěji. „Holky, pojďte někam na panáka.“

Helenu skoro mrzí, že v následujících vteřinách udělá Markétě opravdovou radost.

„Sorry, nemůžu. Pospíchám, ještě potřebuju něco stihnout.“ Helena si představuje, jak sundá tu maškarádu. Dokonce jí přestává být proti mysli představa, že se převlékne na ulici. Ale oblečení má u Tomáše v bytě, musí tam.

Z iracionálních důvodů má pocit, že nestíhá, a do supermarketu proto nevchází, ale vbíhá. Horečnatě hází do košíku čokolády, mléčnou pro Adama a s lískovými oříšky pro Adélu, pak snickers, bounty a mars, její potomci milují, když jim tyčinky přibalí jako překvapení ke svačině. A tradičně jim taky kupuje adventní kalendáře. Ačkoli jsou téměř dospělí, tenhle zvyk ještě neodbourali.

Helena plná natěšeného očekávání vystupuje z autobusu a s nejistým úsměvem míří k jejich domu. Už když se přiblíží k plotu, zachvátí jí závan zklamání, dům je tmavý, žádné světlo se nesnaží proboujet šterbinami v plotě. Tísňivý pocit nejdřív zažene, na ulici určitě nemůže být nic vidět, ale když odemkne branku, čelí realitě prázdného domu naplno.

Dnes se do domu dostane snadno, žádný klíč zevnitř nebrání otevření. Helena vchází do kuchyně, najednou je jí skoro do breku. Je to její domov, a po pár dnech strávených v azylu u Martiny si tu připadá jako návštěva.

Její vždycky uklizená kuchyně vypadá jak po výbuchu bomby. Na lince a ve dřezu je špinavé nádobí, taky na jídelním a konferenčním stole v obýváku. Myčka je plná umytého, ale neukliženého nádobí. Helena se rychle rozhoduje a vrhá se do práce. Čistě uklízí do linky, špinavé dává do myčky, pouští ekologický program. Těší se, až ji takhle zastihnou děti a Hynek, jak procedí mezi zuby, že si od nich chtěla chvilku odpočinout, ale že její předtucha byla správná, bez ní by umřeli ve špíně.

Helena za ta léta naučila pohybovat dokonale efektivně a výkonně. Za chvilku je kuchyň v perfektním stavu a Hynek s dětmi

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.